

Om amerikansk Fængselsvæsen og om Forebyggelse af Kriminalitet i USA.

Af Fuldmægtig i Justitsministeriet HELGA PEDERSEN.

I. Fængselsvæsenet.

I amerikansk Ret sondres mellem den for en enkelt Stat gældende Ret og den for hele det amerikanske Landomraade, for hele USA, gældende Ret, der hidrører fra den federale Regering i Washington. I Henhold til den amerikanske Forfatning er der oprettet federale Domstole over hele USA. Højeste Instans er The Supreme Court i Washington. De federale Domstoles Kompetence er fastslaaet i Forfatningen. Den omfatter bl. a. alle Sager vedrørende Forfatningen og federale Love.

Som Følge af dette todelte System har hver Stat sin særlige Strafferet, hvilende paa denne Stats Lovgivning og Retsafgørelser fra denne Stat. Men tillige gælder de federale Straffelove for hver Stat. Sager vedrørende Overtrædelser af disse sidste Bestemmelser henhører under de federale Domstole i Staten, Sager vedrørende Overtrædelse af Statens særlige Straffelov behandles derimod af Statens Domstole. Igennem lange Tider var de federale Forbrydelser (the original federal crimes) begrænset til Forbrydelser begaaet i rum Sø eller paa Regeringsreservatorier, Falskforbrydelser, Førræderi, Forbrydelser mod Postvæsenet (protection of the mails, navnlig Postrøver), medens Straffeforanstaltninger vedrørende andre Forbrydelser: Mord, Voldtægt, Vold, Tyveri o. s. v., var overladt fuldstændigt til Staterne. Omkring ca. 1900 begyndte Federalregeringen med

stor Kraft at trænge ind i det legale „no man's land“ og tog først fat paa Forbrydelser begaaet med Tilknytning til flere Stater (in interstate commerce) og paa Forbrydere, der unddrog sig Arrest af paagældende Stats Politi ved at flygte over Statens Grænser til en anden eller andre Stater. Siden da er de federale Domstoles Kompetence stedse blevet udvidet. Det er ikke udelukket, at en Person ved en Handling samtidig overtræder baade Statens særlige Straffelov og en federal Lov. I et saadant Tilfælde er der Mulighed for Dobbeltdomfældelse — og for dobbelt Afsoning.*)

Hver Stat har sit Politi, og der findes ikke noget egentligt federalt Politi. Det bekendte Federal Bureau of Investigation, F. B. I., i Washington, der er en Afdeling af det amerikanske Justitsdepartement, udfører dog visse Politiopgaver. Det virker f. Eks. som Centralregistratur og Identificeringsbureau; dets Fingeraftryksskartotek indeholder ca. 65 Mill. Aftryk, heraf ca. 6 Mill. af straffede Personer. Ikke alene er sigtede Personer i vidt Omfang registreret, men tillige er de fleste fremmede registreret, og talrige Personer har frivilligt ladet deres Fingeraftryk tage som Hjælp til Identificering i Tilfælde af Ulykker o. lign. Ved Hjælp af et fantastisk mekanisk System er man i Stand til paa faa Minutter at konstatere, om en Person er registreret i F. B. I. De fleste Stater indberetter Forbrydelser til F. B. I., men da der ikke er nogen generel Pligt til Indberetning, er Registret ikke fuldkomment som Strafferegister. Det vil med andre Ord sige, at det er praktisk talt udelukket af skaffe sikkert oplyst, om en Mand, hvis Bopæl i USA ikke altid har været kendt, har været straffet i USA.

En anden vigtig Opgave for F. B. I. er dets Virksomhed som Opdagelsespoliti. F. B. I. har talrige Laboratorier, der arbejder med en stor Stab af Eksperter i Efterforskning af Forbrydelser. Det virker som „a national clearing house“ for alle Arter af Politioplysninger, som en Slags Konsulent (a service agency) for

*) F. Eks. i Hebert versus Louisiana; (272 US 312): en Fabrikant af Alkohol overtraadte baade Statens og United States' Love, og blev straffet efter begge.

det lokale Politi, og bidrager ved denne Virksomhed og ved sin Træningsskole for Politifolk til at skabe Ensartethed i Metoder og Teknik indenfor de enkelte Stater. Endelig kan jeg nævne F. B. I.s store Arbejde vedrørende Forebyggelsen af Ungdomskriminaliteten.

Ligesom hver Stat har sin særlige Straffelov, sine særlige Domstole og sit særlige Politi, saaledes har den ogsaa sit særlige Fængselsvæsen. De Personer, der anholdes eller straffes for Overtrædelse af Statens Straffelov, og hvis Sager behandles af Statens Domstol, tilbageholdes i Statens Institutioner: Arrest (jail, detention home el. lign.), Fængsel (prison, penitentiary, reformatory) eller Hospital. De Personer, der forbryder sig mod de federale Love, eller hvis Sag af andre Grunde henhører under federale Domstole, hensidder som Regel i den lokale Arrest, idet Federalregeringen ikke raader over Arrester; den har i hvert enkelt Distrikt undersøgt Arrestforholdene, og hvis de er fundet forsvarlige, har den truffet Overenskomst om Modtagelse af federale Arrestanter. Selve Strafafsoningen foregaar derimod for disse Personers Vedkommende i federale Institutioner, spredt over hele USA, kaldet reformatories, penitentiaries, state homes, institutions o. s. v. Administrationen af det federale Fængselsvæsen sker fra Fængselsdirektoratet i Washington, The federal bureau of Prisons, hvis nuværende Direktør James V. Bennett er en af Amerikas mest kendte Penologer. Hans Virksomhed henhører under Justitsministerens Forretningsomraade*).

De federale Fængsler indtil 1930.

Et Par Ord om de federale Fængslers Historie vil formentlig være af Interesse. Den kan inddeles i tre Perioder: Før 1890/1900, 1900—1930, efter 1930.

*) Den amerikanske Justitsminister kaldes The Attorney General, hvilken Betegnelse svarer til det danske Rigsadvokat. Hans Arbejdsomraade kan nærmest siges at være de Omraader indenfor Politi- og Fængselsvæsen, som i Danmark er henlagt under Justitsministeriet, samt en stor Del af det Omraade, der henhører under den danske Rigsadvokat, f. Eks. Anklagevirksomhed i Højesteret. I disse Sager er The Attorney General repræsenteret ved en Assistant to the Attorney General.

Som nævnt var de oprindelige federale Forbrydelser meget faa. George Washington indførte en Ordning, hvorefter den lille Flok federale Fanger af hans Tid blev udlejet til Staten Connecticut, hvor de arbejdede i en gammel Kobbermine 75 Fod under Jordens Overflade under forfærdelige Forhold. Iøvrigt var det jo, som vi alle ved, ikke usædvanligt, at Staterne bortkontrahe-rede Fangernes Arbejdskraft --- herunder ogsaa de federale Fangers Arbejde — til private for gode Penge.

Endog saa sent som i Borgerkrigens Dage*) fandtes ingen federal Fængselsinstitution. Man benyttede oftest Staten New Yorks Fængsel**), men da Præsident Lincoln blev myrdet, var man ængstelig for, at denne Institution ikke frembød tilstrækkelig Sikkerhed for fire af de otte dømt, og de blev derfor sendt til et gammelt Murstensfort paa Dry Tortugas Island, 60 miles fra Key West i den mexikanske Bugt.

Da man imidlertid omkring Aarhundredeskiftet begyndte at interessere sig for Bekæmpelsen af Interstate-Forbrydelserne, der oftest udførtes af organiserede Bander, var det nødvendigt at skaffe Opholdssted for det forøgede Antal af federale Fanger. I 1895 udarbejdedes den første Plan, hvorefter Federalregeringen skulde tage sig af de federale Fanger i egne Institutioner. To federale Fængsler (penitentiaries) blev oprettet***), hvoraf dog det ene, Fort Leavenworth, var et militært Fængsel, som midlertidigt indvilligede i at tage 300 federale Fanger, og i 1909 ombyggede man et ældre Arresthus (jail) i den nuværende Stat Washingtons nordvestlige Territorium. Disse tre Institutioner udgjorde Kærnen i det federale Fængselssystem lige til 1926****).

I Midten af Tyverne bevilgede Kongressen Oprettelsen af en Institution for federale Kvindefanger (Federal Reformatory for

*) 1861—65. Krigen kaldes i Nordstaterne The Civil War og i Sydstaterne den Dag i Dag The War between the States.

**) I Albany, Staten New Yorks Hovedstad.

***) Nemlig Fort Leavenworth i Kansas i The Middle West og Atlanta Penitentiary i Georgia.

****) Et Blik paa Kortet over USA vil give Læseren et Indtryk af det Administrationsproblem, alene Afstandsforholdene rejser.

Women, West Virginia) og en noget lignende Institution for Mænd (Federal Reformatory at Chillicothe, Ohio). Noget egentligt System i Fangebehandlingen ved de federale Institutioner i denne Periode fandtes dog ikke. De prægedes af „a diffused penal policy and an incoordinated administration“).

Naar man erindrer sig den kolossale Indvandring til USA og den enorme Udvikling, der paa alle Omraader har fundet Sted i USA i de sidste 100 Aar, vil man forstaa, hvilke Vanskeligheder Federalregeringen har haft vedrørende det relativt lille Problem, der her berøres.

Den daglige Belægning i federale Institutioner i 1896 var ca. 300 Fanger, og ca. 2500 var anbragt i Stats- eller kommunale Institutioner.

I 1930 var Tallene henholdsvis 11.800 og 11.200, d. v. s. en samlet Forhøjelse fra 2500 til 23.000 Personer.

De federale Fængsler fra 1930.

I Aaret 1930 blev Grunden lagt til det betydelige Arbejde paa Fængselsvæsenets Omraade, som siden er udført af den amerikanske Federalregering. Kongressen bemyndigede Justitsdepartementet til at oprette et Fængselsdirektorat (The Bureau of Prisons) og en Række nye Institutioner. Flere Love til Gennemførelsen af den nye Ordning blev vedtaget. I Forbindelse med denne Lovgivning blev følgende Udtalelse fremsat af Kongressen**): „It is hereby declared to be the policy of the Congress that the said institutions be so planned and limited in size as to facilitate the development of an integrated federal penal and correctional system, which will assure the proper classification and segregation of federal prisoners according

*) Se The work of the Bureau of Prisons, an Analysis in Federal Prisons to the war effort, 1942 p. 9.

***) Act May 27, 1930. Det er iøvrigt sædvanligt at finde Lovens Filosofi eller Grundtanke udtrykt paa denne Maade i amerikansk Lovgivning. Det er af Betydning ikke alene i Almindelighed ved Gennemførelse af et større Program, men ogsaa ved Afgørelsen af konkrete Retstvister om Lovens Fortolkning, hvor man jævnlig ser Dommeren ved Afsigelsen af sit Votum citere Lovens Historie og dens »policy« som Begrundelse for Resultatet.

to their character, the nature of the crime they have committed, their mental condition and such other factors as should be taken into consideration in providing an individualized system of discipline, care and treatment of the persons committed to such institutions." (Udhævet af Forf.)

Hermed havde man faaet det Program, den forrige Periode havde savnet, og dette er Grundloven for alt federalt Fængselsvæsen i USA. Det er den Akse, hvorefter al gennemført Penologi og Fængselspolitik i USA drejer sig. Lad mig derfor kort hæfte mig ved de benyttede Ord i Programudtalelsen.

1. Det System, der skal udvikles, skal være „integrated“, d. v. s. det skal være en Del af et større Hele, hvad vi vil kalde integrerende. Systemet skal passe ind i Samfundsordningen som saadan under Hensyn til, at de fleste Fanger skal løslades senere. Fængselsvæsenet maa ikke arbejde for sig selv, men maa være i nøje Kontakt med Livet uden for Murene; det skal i sig selv være et System, altsaa følge en logisk Udvikling eller Opbygning ved Oprettelsen af Institutionerne, ved Udvælgelsen af Personale, ved Tilrettelæggelsen af Program for Ophold i Institutionen o. s. v.

2. Systemet skal være „penal and correctional“. Heri ligger, at Opgaven er at tage sig af Personer, der har været i Konflikt med Straffeloven, og Bevogtningsproblemet (safety, security of custody) er altid en af Fængslets første Opgaver. Men det maa iagttages, at Opholdet i den penale Institution, hvorunder Hensynet til Samfundets Sikkerhed varetages ved Indespærringen, bliver saa vidt muligt korrigerende. I flere Staters Lovgivning har man fulgt dette Princip; man foretrækker ganske at forlade Betegnelsen „prison“, „penal institution“ og benytter alene Betegnelsen „correctional institution“*).

3. Man ønsker Fangerne klassificeret. Om hvorledes dette væsentlige Krav praktiseres henvises til p. 132 ff.

*) Saaledes i Kalifornien: The Prison Reorganization Act of 1944. »The new law has as its primary purpose the creation of a unified State Department of Correction for the purpose of integrating and correlating all of the correctional activities of the State, Biennial Report of the Dep. of. C. 1946.

4. Man ønsker „segregation“ af Fangerne, det vil sige, at de i Henhold til den ved Klassifikationen skete Gruppering anbringes i de Institutioner, der herefter passer bedst for deres Forhold.

De farlige og mest lastefulde bør selvfølgelig ikke placeres med unge Personer, for hvem der er Haab; Vaneforbryderne maa væk fra de andre etc.

5. Ved Klassifikation og Udskillelse skal der tages Hensyn til samtlige Forhold af Betydning for Formaalet. Det fremhæves, at Fangens Karakter, Forbrydelsens Art og Fangens mentale Tilstand er af Betydning, men disse Fremhævelser er kun Eksempelgivelser, og Ordene „such other factors“ aabner Mulighed for at tage Hensyn til ethvert Forhold vedrørende denne særlige Person.

6. Formaalet, der stedse maa have for Øje, er det individualiserede System. Det skal være individualiseret med Hensyn til Disciplin, Pleje og Behandling af Fangerne. I Ordet Behandling, treatment, ligger et af de væsentligste Elementer i hele Ordningen.

Statistiske Oplysninger.

I Henhold til Kongressens Bemyndigelse har Fængselsdirektoratet i Washington opbygget og administrerer i Dag en Gruppe klassificerede Institutioner, spredt over hele USA. Antallet af federale Institutioner er forøget til ca. 30; heraf blev 10 bygget fra 1938—40 og 10 andre moderniseret i samme Tidsrum.

I 1940 var ca. 19.000 Personer anbragt i federale Institutioner, 1390 var indlagt paa Hospitaler*), og 3.873 federale Fanger var anbragt i lokale Arresthuse m. v. (jails, detention homes o. l.)

Gennemsnitstiden for Ophold i Institutionen har i de senere Aar ligget mellem 16 og 20 Maaneder**). Gennemsnitsbelæg-

*) Disse sorterer ikke under Fængselsdirektoratet, men under The United States Public Health Service.

**) Jeg ser bort fra de militære Fanger, hvoraf 1825 i Tiden 1. Juli 1944—30. September 1945 havde en Gennemsnitsdom af 14½ Aar.

ningen i de federale Institutioner saavel som Antallet af federale Fanger i det hele var stigende fra 1934 til 1940, noget faldende fra 1940 til 1944, formentlig paa Grund af Krigens Indflydelse, og stigende igen fra 1945. Antallet af federale Fanger i Fængselsdirektoratets Institutioner i 1944/45 var ca. 18.000, en Stigning paa 12 % fra 1943/44, det samlede Antal i federale Institutioner (Hospitalerne medregnet) godt 20.000, og i og udenfor federale Institutioner ca. 23.000.

Med Hensyn til Aldersfordelingen bemærkes, at af de federalt dømtede Fanger fra 1941 til 1945 var henholdsvis

8,4	7,5	8,6	10,8	13,9	Procent under 20 Aar
17,1	16,8	19,4	23,6	23,3	„ fra 20—24 Aar
74,5	75,7	72,0	65,6	62,8	„ over 25 Aar.

Det vil sige, at i 1945 var 37,2 % (mod 34,4 % i det foregaaende Aar og 25,5 % i 1941) under 25 Aar gamle, da de blev anbragt i Institutionen. Det vil atter sige, at de federale Fængselsmyndigheder skal beskæftige sig med et forholdsvis stort Antal unge Lovovertrædere.

Af de i Aaret 1944/45 fra Retterne modtagne ca. 21.000 Personer var ca. 20.150 Mænd og ca. 1050 Kvinder, ca. 16.000 (75 %) var født i U. S. A., og ca. 5000 (25 %) var født i Udlandet. Ca. 3000 var under 20 Aar, ca. 5000 var mellem 20 og 24 Aar, ca. 12.000 var mellem 25 og 49 Aar, ca. 1000 over 50 Aar gamle.

Af den samlede Befolkning i USA paa knapt 150 Mill. udgør Negrene (the colored) ca. 10 %. Deres Andel i de federale Forbrydelser er næsten det dobbelte (1944/45 18,8 %). Et stort Antal Personer er under Tilsyn af Fængselsdirektoratet, dels efter Prøveløsladelse (parole), dels fordi Straffen er betinget udsat, med eller uden Dom (probation). I det første 10-Aar efter 1930 blev ca. 37.000 Fanger prøveløsladt og ca. 130.000 slap med en betinget Afgørelse. Gennemsnitstallet under Tilsyn i 1940/41 var henholdsvis 5.700 prøveløsladte og 29.000 betinget fritagne eller ialt 35.000 mod godt 4.000 i 1930/31.

Jeg haaber med disse Tal at have givet et lille Indtryk af,

hvilke Størrelsesgrupper det amerikanske Fængselsdirektorat maa arbejde med.

Grundlaget for den nye Fængselsbehandling.

Det federale Fængselssystem i USA i Dag er det største og mest varierende enkelte Fængselssystem i USA og vel i hele Verden. Forud for Lovgivningen i 1930 var det i Europa kendt, at USAs Penologer syslede med Reformtanker paa Fængselsvæsenets Omraade. Allerede ved The International Penal and Penitentiary Congress i Washington i 1910 saa man de første amerikanske Bidrag til nye Fængselstanker. I 1925 mødtes Verdens Penologer i London. Her drøftede man navnlig Spørgsmaalet om den ubestemte eller ikke tidsfæstede Dom — the indeterminate sentence. England og de skandinaviske Lande veg paa Grund af Hensynet til Individets Sikkerhed tilbage for denne Afgørelsesform, men for Amerikanerne var og er den Dag i Dag „the indeterminate sentence“ Grundlaget for Reformatoriesystemet og Prøveløsladelsen. Ved Konferencen i Prag i 1930 mødte Amerikanerne igen den gamle Verdens Tvivl. Præsidenten for The international Penal and Penitentiary Congress, den kendte Penolog Sanford Bates*), hvis Arbejde har været banebrydende i USA, udtrykte sig saaledes om Pragkonferencen ved The American Prison Congress i San Francisco September 1947**): „There again we witnessed the clash of the newer ideas with the old prejudices and traditions. How the representatives from Bulgaria, Austria and other countries shuddered at our plan for open dormitories, camp system and what we now call „medium and minimum security“. They were for complete and utter segregation at all times“.

Men til Trods for Tvivlen, Amerikanerne mødte udadtil, og Fordommene og Modstanden ogsaa i USA — Depressionen var begyndt at true, og de offentlige Midler var knappe — var

*) Sanford Bates er Commisisoner for The Welfare Organization in New Jersey, en meget høj administrativ Stilling. Han var tidligere Direktør i The Bureau of Prisons, Washington.

***) Ved denne Lejlighed holdt Sanford Bates et fortrinligt Foredrag over Emnet »One World in Penal Affairs«.

Penologerne dog i Stand til at overbevise Kongressen om, at de tidligere Fængselsmetoders Nederlag var saa evident, at noget nyt maatte sættes ind. Det skete ved Lovgivningen i 1930.

Det er stadig Fængselsvæsenets første Pligt loyalt og korrekt at efterkomme Domstolens Afgørelse og at beskytte det offentlige Interesser. Men man prøver nu at se baade langt fremefter og langt bagud. Samfundets Beskyttelse er Formaalet for Straffelovgivning og for Straf som saadan. Man indser meget vel, at den Gruppe Personer, man her beskæftiger sig med, talmæssigt i Forhold til den samlede Befolkning kun er meget ringe. Men dels øges deres absolutte og relative Tal Aar for Aar; f. Eks. i Staten New York var Antallet af Personer, der blev sendt i Fængsel i 1920 1 for hver 1.500, i 1946 i for hver 740; over $\frac{1}{2}$ Million Amerikanere bliver aarlig tilbageholdt i Arrester og Fængselsinstitutioner. Dels er den økonomiske Byrde, disse Personer paafører Samfundet, uforholdsmæssig stor*). Og endelig er den sjælelige Skade, de tilføjer deres Omgivelser, baade Ofrene og deres Paarørende, ogsaa omfattende.

Gennemsnitstiden, en Person tilbringer i Fængsel, er omkring 20 Maaneder — kun faa Personer tilbringer 10—30 Aar i Fængsel selv i USA —, og det er da klart, at langt de fleste Fanger en skønne Dag forlader Fængslet igen og atter skal forsøge at finde en Plads i Samfundet. For hvert et Hundrede Mand, som gaar ind af Fængslets Dør, gaar mindst 95 ud igen. Samfundet, hvis Beskyttelse er Straffens Hovedformaal, vil derfor blive bedst beskyttet, hvis saa mange som overhovedet muligt gaar forbedrede ud. De gamle Teorier om Gengældelse og Afskrækelse som Formaal for Straf har forlængst vist deres Uholdbarhed, og om end Loven om „the tooth and the claw“ har været svær at udrydde og vel endnu findes i Befolkningen, saa er den dog afgjort i Tilbagegang. Det er blevet klart, at Indespærringen som saadan — the incarceration — ikke har bidraget til at formindske Forbrydelsernes Antal. Den synes mere „degeneration“ end „regeneration“. De punitive Teorier er gradvis blevet

*) Ifølge en enkelt ny Opgørelse fra New York City blev der i 78 Dage begaaet 69 Mord.

fortrængt af de reformativ Teorier, der er opstaaet i Tilknytning til Studiet af Landenes økonomiske og sociale Forhold. I amerikansk Videnskab lægges afgørende Vægt paa Studiet af Sociologi og Socialraadgivning, paa „the social casework“*), og Forskninger paa disse Omraader har bidraget til i nogen Grad at kaste Lys over Forbrydelsernes Aarsager. Samfundet antages at have en væsentlig Del af Skylden for Forbrydelsen. Hvis Aarsagen til Forbrydelsers Begaelse ligger helt oplyst, staar man ved Ondets Rod. Man er i Stand til eventuelt at bortfjerne Aarsagen og derved opnaa den fuldkomne Beskyttelse af Samfundet. Men dette er naturligvis det utopiske Maal. Man maa praktisk arbejde paa at bortfjerne saa mange konstaterlige Aarsager som muligt. Det kan kun ske ved et nøje Studium af Lovovertræderne, baade de aktuelle og de potentielle. Men det vil igen sige, at den aktuelle Lovovertræder, Fangen, bør undergives en individuel Behandling for om muligt at fjerne nogle af Aarsagerne til hans Forbrydelse og derved gøre ham bedre skikket til at klare sig i Samfundet.

Af langt større Betydning end Fængslets første Pligt, at efterkomme Dommen, er derfor Erkendelsen af, at Fængslet er diagnostisk og terapeutisk, og endvidere, at Fængslet blot er eet Led i en lang Kæde af Korrektionsprocesser, der begynder med Skoler, Børnehjem m. v. (youth services), Retshandlinger, eventuel betinget Fritagelse for Straf med Tilsyn (probation); saa først naas til Fængselstilpasning og Løsladelse med Tilsyn efter Løsladelse. Og det vil i Virkeligheden sige, at det sidste afgørende Led i Rehabiliteringen af Lovovertræderen er Holdningen, Stemningen, Atmosfæren i det Samfund, hvortil Lovovertræderen drager efter Løsladelsen. Fængslet tvinges til at anerkende sin Begrænsning og maa lægge Vægten paa de Funktioner, det kan udøve paa hensigtsmæssig Maade. Dets Arbejde maa suppleres med det Arbejde, der udføres af sociale Organer,

*) den simleste Definition af »casework« er maaske: en særlig Træning som hjælper Personer, der er i Vanskeligheder, ved at bistaa dem med selv at finde en Vej ud af deres Vanskeligheder; Ruth Laverty at the annual conference of the New Jersey Welfare Council, New York, 1947.

Skoler og Kirker, udenfor dets Mure. Afhængigheden er saa stærk, at den Grad, til hvilken Samarbejdet gennemføres, kan siges at være Maalestokken for Sundheden i Filosofien bag ethvert Fængselsprogram.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed gaa dybere ind paa de filosofiske Betragtninger, der ligger bag det federale amerikanske Fængselssystem. De kan udtrykkes og er blevet udtrykt paa utallige Maader, men lad mig holde fast ved det simple, at Hovedformaalet for amerikanske Fængselsmyndigheder er Samfundets Beskyttelse ved Rehabilitering og Resocialisering af Fangen. Jeg skal derefter gaa over til en Beskrivelse af det System, hvorefter der siden 1930 har været arbejdet.

Fængselsbehandlingen i Dag.

1. Man har opstillet et udstrakt Behandlingsprogram som det vigtigste Led i Rehabiliteringen.
2. Man har søgt Personalets Kvalifikationer højnet, baade med Hensyn til Bevogtningspersonalet og faglige og kliniske Specialister.
3. Personer af særlig farlig eller ejendommelig Karakter er søgt udskilt til særlige Institutioner.
4. Man har søgt at udrydde de overleverede ødelæggende og nedbrydende Vilkaar ved Strafafsoningen.
5. Prøveløsladelsessystemet og Systemet vedrørende betinget Fritagelse for Straf er blevet udbygget.

1. Behandlingen.

(The treatment program; the rehabilitative procedures.)

De enkelte Sider i Behandlingsprogrammet er følgende:

- a. Klassifikation,
- b. Socialtjeneste,
- c. Uddannelse,
- d. Fritid og Moral,
- e. Arbejdsmulighed.

a. Klassifikation.

Grundlaget for Anbringelse i en federal Institution*) vil være en Dom afsagt af en federal Domstol. Allerede paa Dommens Tidspunkt gribes Individet af Rehabiliteringsprocessen, idet Dommen som oftest udtaler, til hvilken Institution den paagældende skal sendes. Det fastslaaes ligeledes ved Dommen, hvad Forbrydelsen er, f. Eks. Røveri, og hvor lang Tid Straffetiden skal være; Dommen er for saa vidt ubestemt, som der oftest angives en Minimums- og en Maksimumstermin**).

Saasnaart Fangen ankommer til Institutionen, bliver han anbragt i en Karantæneafdeling, hvor han opholder sig en Maaned. En rent foreløbig Klassifikation er jo sket ved Dommen, der sendte ham til den paagældende Institution (se ad 3), men Klassifikation indenfor Institutionen betyder noget mere. Det er det systematiske Studium og Behandling af hver enkelt Lovovertræder. Heri ligger, at hvert Tilfælde bliver nøje analyseret for om muligt at bestemme, hvilke Faktorer der har bidraget til Lovovertrædelsen, og det involverer tillige Etableringen af et Program for Behandling og Træning, der vil gøre Fangen bedre i Stand til at leve en lovlydig Samfundsborgers Liv efter Løsladelsen.

Karantæneopholdet tjener to Formaal. For det første at give Lægen Lejlighed til at undersøge Fangens Helbredstilstand i det hele, og om Fangen lider af nogen smitsom Sygdom, for det andet at give den Gruppe af Specialister, der beskæftiger sig med Klassifikationsspørgsmaalene, Lejlighed til at observere Fangen og derefter opsætte et Program for ham med Henblik paa hans Løsladelse. Det er en diagnostisk Fremgangsmaade i Lighed med den paa et Hospital anvendte Metode. Det første Par Dage gaar med Lægeundersøgelse og Registrering. Derefter møder Fangen den Socialraadgiver, der har med Løsladelsen at gøre. Han kaldes the parole officer. Han skal ved Samtaler med Fangen søge at danne sig et fuldstændigt Billede af Fangens Livshistorie, af Fangen som Medlem af en Familieenhed. Han

*) Jeg ser i det følgende bort fra Hospitalerne.

**) se nedenfor p. 146 ff.

skal udføre det, Amerikanerne kalder egentligt „social case-work“. Han skal belyse denne Sag, the case, fra et socialt Synspunkt efter Medinddragen af alle relevante Oplysninger om den paagældende som Medlem af Samfundet. Paa Grundlag heraf sender Socialraadgiveren Forespørgsler ud til sociale Myndigheder udenfor Fængslet, til Fangens Familie, tidligere Lærere og Arbejdsgivere for at faa Materialet fra Fangen verificeret og suppleret. Dette Interview opbevares i Fangens Akter, og ved senere Interviews henvises naturligvis hertil. Dernæst udspørges Fangen af Lederen af Lærerstabten, som skal finde ud af, hvilken Undervisning det vil være hensigtsmæssigt for ham at deltage i. Den faglige Raadgiver anstiller tilsvarende Undersøgelse med Henblik paa Beskæftigelse og Uddannelse i og udenfor Institutionen. Psykologen prøver Mandens Intelligens og mentale Kapacitet, og Psykiateren søger at afgøre, om der hos Fangen kan konstateres mentale Forstyrrelser eller mentale eller emotionelle Forhold, der kan berøre Tilpasningen til Institutionslivet eller det frie Liv i Samfundet efter Løsladelsen. Lægen foretager en ny og grundigere Undersøgelse. Viceinspektøren, the Associate Warden, som har med Bevogtning og Disciplin at gøre, afhører ligeledes Fangen, i Reglen henimod Udløbet af de 30 Dage, hvor Viceinspektøren allerede kan faa noget Indtryk af Fangens Reaktion overfor Institutionslivet. Endelig besøges Fangen af Præsten, der som sin Opgave har at skønne over, om Religion har spillet nogen Rolle i Fangens Liv, og om Religion kan bruges som et Middel til Rehabiliteringen af denne Fange. Det trefoldige Formaal af disse Interviews er øjensynligt: at opnaa et klart detailleret Billede af Fangen, de Problemer, Evner og Mangler (abilities and liabilities), han frembyder; at danne Grundlaget for Udarbejdelsen af et Program, der omfatter de forskellige Trænings- og Behandlingsmuligheder i Institutionen; at gøre Fangen bekendt med, hvad Institutionen har at byde paa, og at opnaa hans positive Samarbejde ved Udnyttelsen heraf til den størst mulige Fordel for ham og for Samfundet.

De her nævnte Tjenestemænd har Pligt til indbyrdes at ud-

veksle Oplysninger og Indtryk af Fangen, men den endelige Vurdering af det indsamlede Materiale sker i Klassifikationsmødet; de nævnte Tjenestemænd er Deltagere, og Inspektøren, the Warden, træder til som Formand. Fangens Sag og de enkelte Tjenestemænds Forslag med Hensyn til Programmet for Fangen drøftes. Det er en Slags „team work“, som vi kender det fra videnskabelige Arbejder i Fysik og Medicin. Hver Ekspert behandler sit Felt i Samarbejde med og under Hensyntagen til de andre Eksperter, og man opsætter en forsøgsvis Arbejdsplan for Fangen (the tentative program).

I Erkendelsen af, at Fængselsvæsenets første Pligt er at efterkomme Dommen og dermed at sikre sig, at Fangen holdes bevogtet, og da det foreliggende Program kan være afhængigt af, hvilken Risiko i Henseende til Sikkerhed Fangen frembyder, tages dette Forhold først i Betragtning. Man arbejder under 4 Sikkerhedsdeviser:

1°. *Maximum security.*

Institutionen frembyder den størst mulige fysiske Sikkerhed, og Fangen vil alene faa tilladt Arbejde og Ophold under konstant Tilsyn. Federalregeringens eneste*) „rene“ Institution af denne Art er vel kendt, Øen Alcatraz, pragtfuldt beliggende i San Francisco Bugten med Udsigt til The Golden Gate. Ca. 300 Mænd, der betegnes som uforbederlige, holdes her i sikker Bevogtning. Fra Overtagelsen i 1934 er ingen Undvigelse lykkedes. Men selv denne Institution er ikke blot en Indespærring. Ogsaa den har Rehabilitering som Formaal, og det sker, at „forbedrede uforbederlige“ bliver overført til en anden Institution i Systemet og faar deres Chance. I Stedet for at være Enden paa en lang kriminel Karriere kan Alcatraz, selv Alcatraz, blive det første Skridt ad en lang Vej tilbage. En Dom lyder ikke paa Hensættelse paa Alcatraz. Samtlige Fanger er overført fra andre Institutioner efter Klassifikation i disse.

*) West Street i New York City arbejder ganske vist ogsaa med maximum security, men som Arresthus (detention), og Sikkerhedsforanstaltningerne er tillige paavirket af Beliggenheden.

2°. *Close supervision.*

Det kan nærmest beskrives derhen, at Fangen til Stadighed opholder sig strengt indenfor Institutionens Mure. Men med denne Begrænsning er en vis Bevægelsesfrihed indrømmet.

3°. *Medium supervision.*

Fangen kan faa Tilladelse til Ophold i mindre sikrede Enheder af Institutionen og noget større Bevægelsesfrihed indenfor Institutionen.

4°. *Minimum supervision.*

Fangen nyder saa meget Tillid, at han faar Tilladelse til Ophold i „Æreslejr“ eller lignende eller til at arbejde udenfor Hovedanlæggets Grænser.

En Række Institutioner kan modtage Fanger af flere Kategorier f. Eks. 1°, 2° og 3° eller 2° og 3°*).

Den første Afgørelse vedrørende Sikkerhedsgraden blev som nævnt truffet af Retten. Men nye Oplysninger kan indicere, at denne Afgørelse bør ændres. Endvidere vil direkte Anbringelse i visse Institutioner (Alcatraz, Medical Center for Federal Prisons, the prison camps) i Sager vedrørende egentlige Forbrydelser**) aldrig blive besluttet af Retterne, idet nøjere Undersøgelser — som kun kan ske ved den egentlige Klassifikationsproces — er tiltrængt i disse Sager. Hvis Klassifikationsudvalget finder, at Overførelse til en anden Institution er ønskelig, giver det Indstilling til Fængselsdirektoratet i Washington, der afgør Sagen.

b. *Socialtjenesten.* (The social service unit, the parole department).

Kort efter Ankomsten til Institutionen udpeges en bestemt Raadgiver for Fangen (the parole officer). Han søger at blive

*) Omkostningerne ved Gruppe 3° og 4° Institutionerne er iflg. en lige modtaget Oplysning fra Staten New Jersey kun mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne ved Gruppe 1° og 2° Institutionerne.

**) Felony cases. Dette refererer sig til den stadig gældende Sondring mellem egentlig Forbrydelse — felony — og Politiforseelse — misdemeanor.

Fangens Tillidsmand; han raader og vejleder ham og søger som nævnt ovenfor Forbindelse med Fangens Familie og Venner. Han bistaar ham ved Udarbejdelsen af en Prøveløsladelsesplan, herunder at finde den rette tilsynsførende i Prøvetiden og et passende Arbejde. Hans Arbejde er af den allerstørste Betydning ved Klassifikationen af Fangen.

c. Uddannelse.

Skolekundskaber meddeles dels ved egentlig Klasseundervisning, dels ved Cellestudium og Korrespondancekursus. Man maa her erindre sig, at det ikke er helt usædvanligt at finde Analfabeter i USA*). Enhver Fange, som ikke kan godtgøre Kundskaber svarende til Kundskaber for 15—16 Aars Skoleelever**), skal deltage i Skoleundervisning daglig mindst een Time. Hvor meget Skoleundervisning der iøvrigt gives, afhænger af det for denne Person foreslaede Arbejdsprogram. I en Række Institutioner kan Fangerne tage Eksamen, der anerkendes lige med Vidnesbyrd fra Institutioner ude i Samfundet.

Vedrørende den faglige Uddannelse er Spørgsmaalet mere vanskeligt. Ved Fastlæggelsen af Programmet tages Hensyn først til Mandens Muligheder ved Løsladelsen fra Fængslet, dernæst til Institutionens Tarv (Rengøring, Vask, Landbrug, Industri o. s. v.), og det hævdes, at det virkelig er muligt at effectuere et Træningsprogram, som vil reducere Nødvendigheden af at placere Mænd ved Beskæftigelse, som de ikke har Interesse for eller Evne til, til et Minimum. Man lægger altid Vægt paa det konstruktive Arbejde, og det maa erkendes, at de amerikanske Institutioner synes at have evnet at beskæftige deres Fanger bedre, end vi herhjemme har set os i Stand til. Det er ogsaa i USA et hævdvundet Princip, at Fangearbejdet ikke maa konkurrere med Arbejdet i det frie Marked, men de store

*) Ikke mindst Undersøgelser af de værnepligtige under Krigen afslørede dette. En Statistik for Lewisburg Penitentiary, Pennsylvania, oplyser, at 13 % af Fangerne er »illiterate« mod 4 % udenfor Institutionen.

**) I en Række Stater i USA er den skolepligtige Aldersgrænse 16 Aar.

Behov fra andre Styrelsesgrene og den større Organisation af Arbejdsproduktionen i Statstjenesten har givet langt bedre Muligheder end hos os.

d. Fritid og Moral.

Fængselsdirektoratet lægger megen Vægt paa, hvorledes Fangen tilbringer Fritiden, dels af Hensyn til Fangen selv, dels af Hensyn til den almindelige Moral i Institutionen. Mulighederne for at udøve Sport er mangfoldige. I flere Tilfælde tillades Konkurrence med Hold udefra. Alle Institutionerne har udmærkede Biblioteker, nogle mere end 20.000 Bind. Der er Adgang til at læse Aviser og Magasiner, og Biblioteket ledes af en veluddannet Bibliotekar. Fangerne faar i nogle Institutioner Lov til at opholde sig i Biblioteket og selv at udvælge deres Lektüre. Næsten alle Fanger har Radio (Hovedtelefon). I de fleste Fængsler forevises en Film ugentlig, ikke en klippet Film, eller altid en belærende Film, men en god Film, som man ser dem uden for Institutionen. Der holdes Foredrag og Diskussionsmøder. Fanger med Evne til Musik, Tegning el. lign. faar Mulighed for at udnytte deres Talent; ogsaa dette er et Led i Fangens Program.

e. Arbejdsmuligheder.

De ovenfor givne Oplysninger maa imidlertid ikke forlede til den Tro, at de federale Institutioner er rene Forlystelsesetablissementer. Arbejdet er stadig det vigtigste, den Grundpille, hvorpaa hele Fangens Program hviler. Man sætter al Energi ind paa at overbevise Fangen om, at Arbejdet er den væsentligste Del af vort daglige Liv*), og paa at uddanne ham til at forsørge sig selv hæderligt, og i Erkendelsen af det unyttige i først at fremelske denne Indstilling hos Fangen og derefter slippe ham ud til Arbejdsløsheden og Samfundets kolde Luft har man fra 1940 oprettet Beskæftigelsesbureauer i Forbindelse med Institutionerne. Man sætter sig før Løsladelsen af Fangerne i For-

*) »Men in prison must be taught the dignity of honest toil« (Lewisburg, Report Marts 1939).

bindelse med Forretningsfolk, Fabrikejere og andre Arbejdsgivere og gør dem bekendt med Fangernes Kvalifikationer. Med Fangens Samtykke faar den fremtidige Arbejdsgiver en komplet Beskrivelse af Manden, hans Uddannelse, og hans Fortid, Mangelen paa Arbejdskraft under og efter Krigen har sikkert bidraget til det gode Resultat, man har haft med disse Fremstød, men selv bortset fra Krigens Indflydelse synes Forsøget at være lykkedes.

Naar Fangens Program er fastlagt, kaldes han op til Udvalget. Man forklarer ham Afgørelsen: den foreløbigt fastsatte Tidsgrænse for hans Ophold i Institutionen, hans Arbejde, hans Undervisning, Fritidsbeskæftigelse o. s. v., og han faar Lejlighed til at drøfte Programmet, eventuelt med det Resultat, at Ændringer vedtages. Den ubestemte Dom er nu for saa vidt blevet bestemt som Fangen ved, at om alt gaar vel, vil det fastsatte Tidspunkt nu være hans Maksimum, som han kan bringe ned ved god Opførsel*).

Derefter begynder Iværksættelsen af Programmet, og Fangens Sag gennemgaas regelmæssigt, for at man kan se, om den lagte Plan har Udsigt til at kunne gennemføres. Hvis der er nogen Grund til Forandring, tages Sagen op til Overvejelse og eventuelt Reklassifikation. Det kan bestemmes allerede ved første Møde eller senere paa Initiativ af et af Medlemmerne, af Fangen eller af Fængselsdirektoratet. Samtlige Anmodninger samles hos Inspektørens Assistent, der ogsaa samler de løbende Rapporter fra de Tjenestemænd, der beskæftiger sig med Fangen, og som har Pligt til at rapportere til Inspektøren. Reklassifikation kan resultere i Overførelse til en anden Institution. Enhver Institution skal tage Fangens Sag op til Overvejelse i det mindste een Gang under Afsoningen, nemlig ved Afgørelse af Prøveløsladelsesspørgsmaalet. Men iøvrigt søger man at faa Sagerne gennemgaaet med faa Maaneders Mellemrum, navnlig med

*) The Good Time Law af 21. Juni 1902 gælder for al Strafafsoning undtagen Fængsel paa Livstid. Der afkortes visse Dage for hver Maaned, f. Eks. hvis Dommen lyder paa Fængsel fra 3 til 5 Aar 7 Dage for hver Maaned.

Henblik paa Overførelse til en Institution med mindre Sikkerhed, idet disse Institutioner frembyder størst Mulighed for Fangens Tilpasning til det fri Liv.

Ved et Møde kort før Løsladelsen samles Notater om Fangens Udvikling i en særlig Rapport; den har Betydning ikke alene, fordi den viser hans Standpunkt ved Overgangen til det borgerlige Liv, men ogsaa som Grundlag for Institutionens Analyse af Behandlingens Effektivitet.

Den amerikanske Klassifikation er altsaa en Behandlingsmetode paa individuel Basis. De tidligere Behandlingsmetoder har været Massebehandlinger. Denne nye Metode erkender, at Forbrydelse er Resultatet af talrige Faktorer; den kan ikke føres tilbage til een Kilde, og en effektiv Behandling kan kun tænkes, naar den tager Hensyn til Individets særlige Problemer. Dette sker ved, at Ekspertter opstiller et koordineret Program, der tager Hensyn til alle Faser i Lovovertræderens Liv, og som altid er rettet mod det endelige Formaal: at Fangen skal vende tilbage til Samfundet bedre egnet til et lovlydigt Liv end ved hans Anbringelse i Institutionen. En amerikansk Domstol sender en Mand i Fængsel „as punishment“ ikke „for punishment“.

2. *Personel.*

Man har meget rammende sagt, at Institutioner kun er de forlængede Skygger af Individerne i dem. Enhver Reform inden for Fængselsvæsenet som paa andre Omraader vil mislykkes, hvis ikke de Personer, der skal gennemføre Reformen, har de fornødne Kvalifikationer. De maa være trænedede til Opgaven og tilbørligt betalt.

Ved Omorganiseringen af Fængselsvæsenet i 1930 var man klar over disse to Krav, og man har stadig arbejdet paa at faa bedre og bedre Personale. Den gamle Fangevogter, the guard, der alene var ansvarlig for Bevogtningen af Fangen, er blevet erstattet med den moderne Fængselsbetjent, the custodian officer, der gennem sin særlige Uddannelse har faaet indprentet, at han tillige er ansvarlig for Fangens Velfærd og Behandling.

Lønforholdene er forbedret betydeligt — denne menige Tjenestemand faar en Løn af op imod 4000 \$ aarligt med nu 40 Timers Arbejdsuge. Der afholdes ustandseligt Funktionær-Kursus, og her som overalt i USA sættes Studiet af Socialraadgivning (social case work) i første Række. Ikke sjældent ses iøvrigt Studenter som Volontører i Fængslernes Kontorer for Socialtjeneste. Det teknisk uddannede Personale, der antages: Lærere, Haandværkere, Kontorister m. v. er ogsaa i første Række Fængselsfunktionærer, altsaa indstillet paa at arbejde i Overensstemmelse med det Formaal, Institutionen arbejder paa.

Efter det Indtryk, jeg fik af Personalet ved de federale Institutioner, synes det mig at være af usædvanlig høj Standard, et Moment, der utvivlsomt maa tillægges den største Betydning ved Vurderingen af de opnaaede Resultater. Man sætter stor Energi paa at have det mindst mulige Antal Personer til Bevogtning m. v. og ønsker saa vidt muligt at tage Videnskaben i Brug i Fængselsvæsenets Tjeneste. Kropsvisitering sker f. Eks. oftest ved et elektrisk Apparat (gundetector). Vigtige Papirer ses bevogtet ved at være omgivet af en elektrisk Ledning, der slaar Alarm, naar nogen rører den. Naar Fangerne har Ret til at forlade deres Opholdsrum, registrerer i nogle Institutioner et elektrisk Instrument (annunciator) Tidspunktet for deres Kommen og Gaaen. Sanford Bates udmaler sig i „Prisons and Beyond“, hvorledes Fremtidens Fængsel ser ud: „Instead of an institution bristling with firearms with silent lonely figures of guards passing up and down the wall, their salaries paid at great expense to the taxpayers, we shall have an institution protected entirely by science, and we shall be able to divert our pay-roll money to provide that type of personnel service which may guide and instruct the prisoners toward the day of their release. There will be a high surrounding wall protected by this invisibel electrical zone. There will be rooms or cells out of which a prisoner cannot step without giving an alarm. — — — There will be a signal system so that in the event of any approach of trouble the whole place may be flooded with light, the guards aroused, the place of attack at once located. — — —

Science is providing us with cheaper, more reliable and more human control if we will but accept it."

Dette Krav om, at Videnskaben skal udnyttes, gælder ogsaa de humane Fag, Sociologi og Psykologi og Lægevidenskaben, men det er af Vigtighed, at der etableres et egentligt Samarbejde mellem Specialisterne og den „gamle Fængselsstab.“*)

3. Den institutionelle Klassifikation.

Denne gaar som nævnt forud for den egentlige individuelle Klassifikation. For Tiden er der 10 mulige Klassifikationer, bedømt dels efter Udsigten til Resocialisering i det hele, og i Forbindelse med de forbederlige kombineret med Arbejdsevnen (man taler om industrial type, agricultural type, road-construction type), dels efter Helbredsforhold (narcotic addicts, mentale Lidelser), dels efter Alder, Køn og Afsoningstidens Længde.

Om de enkelte Institutioners Sikkerhedsforanstaltninger henvises til det ovenfor beskrevne. Ingen bestemt Fængselstype er i Dag foretrukket i USA. Der er næsten lige saa mange Slags Husrum som Fangetyper. Almindeligst er vel nok den indre Celleblok, hvor alle Cellerne er bygget i en Enhed som en Bikube. De har en, to, otte eller ti Mands Celler. Meget almindelig er ogsaa Sovesals(dormitory)-systemet; det findes næsten i alle Institutioner, bortset fra Alcatraz. Det er meget billigt, baade i Henseende til Opførelse og Drift, — og Fangerne foretrækker det.

I en Række Institutioner findes Æresværelser (honorrooms) for de mest fortjenstfulde Fanger. Disse Værelser ligner Hospitalsværelser, ingen Laas, intet Gitter.

*) Dr. Lowell Bixby, Sanford Bates' første Assistent, er en af dem, der med størst Kraft er gaaet ind for Koordinationen af Specialisternes Arbejde. Det er stærkt gennemført i Staten New-Jersey. Dr. Bixby sagde i en Propagandatale for Samarbejde følgende: »Too often, however, we find, that these specialists have been superimposed upon the existing prison organisation without actually being assimilated in it. It is not uncommon to find the professional staf sitting lightly upon the institution organisation like the foam upon a glass of beer, adding considerably to its apperance but quickly blow aside whenever there is a serious work to be done. — — We are giving a great deal of thought and study to this question of coordinatiory professional services«

I Chillicothe, Ohio, en Institution med 12—1300 yngre Mænd, der skulde kunne rettes op (improvable), fandtes i 1942 foruden Administrationsbygninger en Modtagelsesbygning, fire Celleblokke (600 Personer), 6 dormitories (Maximum 1000), to Spi-sesale, en Vaskeribygning, en Skolebygning, en Lagerbygning, en Stolefabrik, et Jernstøberi, en Flyvemekanikerskole og 8 forskellige Værksteder. I Tilknytning dertil drives stort Landbrug og Gartneri. Flyvemekanikerfaget er naturligvis — og var især under Krigen — noget særligt betroet. Dets Udøvere blev omhyggeligt udvalgt og overført til Æresværelser; i Chillicoths Æresafdeling findes mere end 100 unge Mænd. Ingen Fængselsbetjente overvaager denne Bygning, hverken Dag eller Nat. Ingen Døre er laasede. Fangerne danner selv „line“ for at gaa til og fra Maaltider o. s. v., og der skal være bedre Orden og Kontrol blandt dem end i nogen anden Del af Institutionen.*) Paa Chillicothe arbejdes ogsaa med rent videnskabelige Forsøg. 30 unge Mænd, som vi vilde kalde Ungdomsfængselsfanger (habitual juvenile delinquents), har f. Eks. været holdt i et særskilt dormitory og været Genstand for særlig omhyggelig Observation og special Behandling med det Formaal at klarlægge, om almindelige Faktorer eller Karakteristika adskiller dem fra andre Grupper af unge Mænd, og om et specielt Behandlingsprogram vil være af nogen Værdi for dem. Man mener ved Forsøget at have fundet ud af, at Mænd af denne Gruppe, skønt over Middel i Intelligens, er under Middel „med Hensyn til Evnen til at tænke kritisk og ræsonnere logisk“, og at den „umaadelige Ustabilitet og egocentriske Indstilling hos disse Fyre kan henføres til et defekt Fader-Søn Forhold i Aarene 8 til 12“. Det er naturligvis ikke Amerikanernes Tanke, at nogen sund Slutning skulde kunne drages fra saadanne Eksperimenter alene. Det anføres blot som Eksempel paa det utrættelige Forskningsarbejde, der udføres Side om Side med den praktiske Gennemførelse af de Teorier, man indtil nu har ment at kunne antage som holdbare.

*) Se Sanford Bates »Prison and Beyond«, p. 203.

En Del Institutioner arbejder efter Pavillonsystemet, der aabner de rigeste Muligheder for Klassifikation. Den aabne Kvindeinstitution Alderson (The Federal Reformatory of Women)*), beliggende i skønne Omgivelser i West Virginia, ledes udelukkende efter dette Princip med 15 Pavilloner (Cottages). Rehabiliteringsproblemet for kvindelige Fanger anses isøvrigt for ubetydeligt i Sammenligning med Problemet vedrørende de mandlige Fanger. Fangerne i Alderson trænes i en Række passende Fag, — lad mig ikke glemme „the beauty culture“, der spiller en saa stor Rolle i Amerikanernes daglige Liv, og Institutionen driver tillige et udstrakt Landbrug. Alderson, hvis Sukces navnlig skyldes den første Inspektør Dr. Mary B. Harris, har maaske den højeste Standard af alle federale Institutioner**). Hver Fanges Sag revideres hver 3. Maaned, og Fangen møder hver Gang for Klassifikationsudvalget. De gode Resultater herfra har været i høj Grad medvirkende til Reformerne for de mandlige Fanger. Tør man tage Undvigelsesprocenten som noget Udtryk for Institutionens Forsvarlighed, synes de amerikanske federale Institutioner at have den bedste Samvitighed. I 1939/40 var der ialt kun 52 Undvigelser, alle fra aabne Institutioner, Lejre eller Farme eller under Transport. 42 af de undvegne blev fanget i Løbet af faa Maaneder.

4. *Udryddelse af de nedbrydende Forhold under Straffafsoningen.*

En udtømmende Redegørelse for, hvad dette vil sige, kan ikke gives. Det er tildels fremgaaet af det foregaaende, og det er nærmest Udtryk for en generel Bestræbelse. Fangen skal ikke gøres til et Væsen, der blot adlyder Ordren og Regulativet, som er fængselsvant og nemt at have med at gøre. Han maa bringes til at forstaa, hvad der skal ske med ham, at man virkelig vil gøre et reelt Forsøg paa at gøre ham til et nyttigt Medlem af

*) En udførlig Beskrivelse af denne Institution findes i Gerda Mundt: »Tro paa Mennesker«, 1940, p. 82 ff.

**) Iflg. »Tro paa Mennesker«, p. 107, blev fra 1928 til Maj 1940 1088 Kvinder løsladt fra Alderson under Tilsyn. Kun 28 faldt tilbage.

Samfundet og til at forstaa, at hans Samarbejde ogsaa er nødvendigt, hvis Maalet skal lykkes, og det udarbejdede Program gennemføres. Han skal mødes med Forstaaelse af Personale, der har Forstand paa sit Arbejde. Han skal forstaa, at han ikke er hjemfalden til een Mands Naade og Barmhjertighed. Hans Velværd overvaages af hele Fængslets Stab. Hans Omgivelser maa være saadanne, at der er Lys, Renlighed, sobre Farver og passende Udstyr. Han maa have en vis Mulighed for Fritidsbeskæftigelse. I nogle federale Institutioner tilbringer Fangerne en Del af Fritiden sammen i tvangløst Samvær. Med Hensyn til Maden — ja, den ligger vist en Del over den gennemsnitlige europæiske Standard*). En Rolle, vel navnlig for de kvindelige Fanger, spiller ogsaa Beklædningen. De amerikanske Fanger er fikst og hensigtsmæssigt paaklædt, og lad mig tilføje, det er Fængselsbetjentene ogsaa.

Disciplinen udøves mere ved aandelige Midler, ved det psykiske Herredømme, end ved det fysiske. I flere Institutioner er det Personalet forbudt at være bevæbnet**). Alle større Brud paa Disciplinen behandles af en disciplinær Ret, i Almindelighed bestaaende af Viceinspektøren, Psykiateren og en overordnet Fængselsbetjent. Retten kan referere Sagen til det Udvalg, der behandler Spørgsmaalet om Reduktion for god Opførsel (The Good Time Forfeiture Board), og Overførelse til en anden Institution er selvfølgelig en sidste Mulighed.

Som et Led i de i dette Afsnit omhandlede Bestræbelser kan jeg ogsaa nævne, at det i vidt Omfang er Fangerne tilladt at give Udtryk for deres Meninger i særlige Publikationer og Magasiner, f. Eks. The Atlantian, der trykkes og offentliggøres

*) Jeg behøver næppe at tilføje, at Maden er ens for alle Fanger. De federale Fængsler har ingen »range line«, som i gamle Dage, hvor de store Kanoner — the big shots — som Guvernører, Bankmænd og Politikere svømmede i Bøf og Koteletter! (Sanford Bates: »Prison and Beyond«).

**) I Lewisburg, Penn., er Reglen den, at indenfor Murene er ingen Fængselsbetjent tilladt »to carry guns, clubs, loaded canes, billies, or other dangerous weapons. Discipline is succesful because it is tempered with justice and common sense«. Denne Institution er for ca. 1.500 ældre Mænd.

i Institutionen i Atlanta under Tilsyn af Undervisningsdepartementet sammesteds. Det har et righoldigt Læsestof, forfattet baade af Fanger og udenforstaaende, og er et smukt udført Værk paa ca. 50 Sider med Billedstof. The Outlook udgives af og for Fangerne i The Federal Reformatory of El Reno, Oklahoma. Det er ligeledes af meget høj Standard. Publikationerne er beregnet baade for Fangerne og Offentligheden og antages at have fremmet Forstaaelsen af Fangens Problemer og ikke mindst af Beskæftigelsesproblemet vedrørende prøveløsladte Fanger.

Man har endvidere søgt at orientere sig om Fangernes Indstilling ved at udskrive Opgaver og Konkurrencer for dem, og ved Gennemgang af Besvarelserne har man faaet nyttige Vink om paakrævede Forbedringer.

5. *Løsladelse paa Prøve og betinget Fritagelse for Strafafsoning. (The parole and probation system).*

Disse to Spørgsmaal behandles i USA altid i Forbindelse med hinanden, endskønt kun det ene, Løsladelse paa Prøve (the parole system), har direkte med Strafafsoningen at gøre; den følger altid efter en Periode af Indespærring og er sædvanligvis nøje forbundet med Institutionen. Den betingede Fritagelse for Straf, probation*), kan indrømmes med eller uden Dom. Lovovertræderen forbliver i dette Tilfælde under Rettens Jurisdiktion, og saalænge den paagældende overholder Betingelserne for Fritagelsen for Straf, undgaar han Afsoningen. Begge Systemer er Led i Federalregeringens Arbejde for at bekæmpe Forbrydelser og beskytte Samfundet.

Her skal jeg navnlig beskrive Prøveløsladelsessystemet ved de federale Fængsler. Det indførtes i 1910, men blev først virkelig gennemført efter Reformen i 1930. Antallet af prøveløsladte federale Fanger i 1930 var 1.700, hvormed Tilsyn alene førtes af frivillige Socialarbejdere. I 1940 var 5.600 løsladt

*) »probation« er først anvendt i USA, første Gang i 1841 i Boston. Den første Lov herom blev givet i Massachusetts 1878. I 1925 vedtoges en Lov om »probation-system« ved de federale Retter.

enten paa Prøve (on parole), eller betinget, (conditional release)*), alle under Tilsyn af betalte federale Tjenestemænd. I det første Tiaar efter 1930 brød kun en af hver 15 prøveløsladte Fanger de gældende Vilkaar, eller ca. 7 %. I 1944/45 blev ca. 7.800 Sager afgjort med Henblik paa Prøveløsladelse. Den blev givet til godt 3.000 Personer (knap 40 %) og nægtet for Resten (godt 60 %). I 1944/45 var ca. 3.600 prøveløsladte og ca. 2.700 betinget løsladte, altsaa ialt godt 6.000. I samme Tidsrum overtraadte henholdsvis 457 og 539 Vilkaarene, dog henholdsvis 166 og 181 ved ikke kriminelle Forhold, d. v. s. ca. 8 % prøveløsladte forbrød sig igen.

Det amerikanske Prøveløsladelsessystem er begrebsmæssigt forbundet med den saakaldte ubestemte Dom. Flere Penologer har gjort sig til Talsmand for en Lov, hvorefter Dommen skal være helt ubestemt, saaledes at der gives de mest elastiske Grænser for Afsondringen af den paagældende, idet det ganske overlades til Eksperterne i Institutionen og til Prøveløsladelsesmyndighederne at afgøre, hvornaar Fangen ikke længere kan drage Nytte af Behandlingen i Institutionen. Behandling vil jævnlig være forgæves, hvis Løsladelse paa Prøve i rette Øjeblik umuliggøres ved en Afgørelse, truffet af en Dommer, der umuligt paa Dommens Tid kunde vide, hvorledes paagældende vil udvikle sig. Men saaledes er imidlertid ikke Loven i Dag. I alle Jurisdiktioner har Dommen nogle fikserende Elementer. Nærmest den helt ubestemte Dom kommer en Retskreds, der afsiger Domme paa fra 1 Aar til Livstid. Men de fleste Retskredse bruger Minimums-Maksimumsdommen, f. Eks. fra to til ti Aar (the indefinite sentence i Modsætning til the indeterminate sentence). Det sker ogsaa, at man møder en Dom med et givet Antal Aar; den giver f. Eks. 6 Aars Fængsel. Her maa det imidlertid erindres, at den Lov, i Henhold til hvilken Dommen afsiges, bliver modificeret af andre Love vedrørende Straffetiden,

*) Denne Løsladelsesform bruges for Fangen, der ikke opnaar egentlig Prøveløsladelse, men som paa den anden Side faar Nedsættelse for god Opførsel (reduction of good time). Han skal efter Løsladelsen i det store og hele adlyde samme Regler som den prøveløsladte, indtil hans Maksimumstid er udløbet.

og naar alle Love tages i Betragtning, bliver Resultatet, at alle Domme i det federale System i Virkeligheden kan siges at være „indefinite“ med Hensyn til Afsoningsmaaden eller bedre Bevogtningsmaaden (type of custody), men „definite“ med Hensyn til Afsoningstidens Længde.

Spørgsmaal om Prøveløsladelse af federale Fanger afgøres af et Nævn, The United States Board of Parole, bestaaende af 3 Personer, for Tiden alle forhenværende Dommere, med grundig Indsigt i Fængselsforhold og socialt Arbejde.

Efter Afsoning af $\frac{1}{3}$ af Straffetiden er der Mulighed for Løsladelse. Nævnet afholder Møde i Institutionen, og Fangen er til Stede. Det Materiale, der er samlet af de tidligere omtalte Tjenestemænd i Klassifikationsudvalget, fremlægges. Findes Manden moden til Prøveløsladelse, gives denne, men kun da; det er ikke en Belønning for god Opførsel alene!

Dommen ledsages jævnlig af en Kommentar fra Dommer og Anklager, eller disse afsender inden 30 Dage en Kommentar, men denne giver ikke Udtryk for Rettens Opfattelse. Det kan f. Eks. siges: „Prøveløsladelse to Aar af en tre Aars Dom“, „Prøveløsladelse kan gives ved en Trediedel“ eller „Nævnet maa bestemme Prøveløsladelse“. Nævnet er ikke bundet ved disse Udtalelser, hvilket har medført, at nogle Dommere ikke ønsker at udtale sig. Ved selve Afgørelsen finder en grundig Overvejelse Sted. Fangen er een Gang blevet dømt under en Proces, hvor han havde „the benefit of doubt“. Ved Nævnets Afgørelse tilkommer denne Fordel Samfundet. Nævnet repræsenterer Samfundet og skal ved Hjælp af sin særlige Sagkundskab afgøre, hvorvidt Fangen under Hensyntagen til samtlige Forhold i Sagen kan overføres til „Bevogtning“ ude i Samfundet. Hvis en Mænd vel i sig selv synes egnet til Prøveløsladelse, men Situationen dog ikke synes helt afklaret, kan Nævnet bestemme, at den paagældende skal løslades, men til et senere Tidspunkt. Derved medvirker Afgørelsen til at styrke Fangens Bidrag til Fuldstændiggørelsen af hans Program.

En automatisk Prøveløsladelse, som den danske nærmest er, er i direkte Modsætning til det amerikanske System. Dette sidste

har intet med matematiske Formler at gøre, men betyder, at et omhyggeligt Studium af Fangen har indiceret, at han er parat og villig til at forsøge at blive en nyttig Borger i det frie Liv. Den Mand, der overtræder den Begunstigelse, der ligger i Prøveløsladelsen, eller som falder tilbage paa Forbryderbanen, efter at Tilsynstiden er udløbet, og erhverver sig en Tillægsstraf, forskærtser al Ret til fremtidig at komme i Betragtning hos Nævnet. Det er en absolut Betingelse, at Fangen kan faa Arbejde og Bolig ved Prøveløsladelsen. Han maa ogsaa have en Raadgiver (parole adviser) ude i Samfundet. Tilsyn føres af Funktionærer i The United States Probation Service, der hører under Justitskontorerne ved de federale Retter. Tilsynet administreres sammen med Tilsyn med de for Straf betinget fritagne (probation service). I ikke faa Tilfælde kender den tilsynsførende den prøveløsladte fra Tilsyn af denne Art. Der er skabt et nøje Samarbejde mellem Fængselsdirektoratet og Retskontorerne. De tilsynsførende er Tjenestemænd, hvis hele Tid bruges til dette Arbejde. De er ikke Polititjenestemænd. De uddannes nærmest som Socialraadgivere. Man anser et ineffektivt Tilsyn for direkte skadeligt og bestræber sig paa at gøre Tilsynet effektivt, og man foranlediger Reaktioner i Anledning af Brud paa Betingelserne iværksat omgaaende. Tilsynet afvikles etapevis; efterhaanden som Tiden gaar og Fangen tilpasser sig, bliver det mindre stramt og ophører eventuelt, før Maksimumstiden er udløbet.

Efter federale Myndigheders Skøn synes Offentligheden at have akcepteret Prøveløsladelsessystemet som saadant, men dette er ikke sket uden stadigt Propagandaarbejde. Det er en væsentlig Opgave for de Tilsynsførende, ved Siden af at gøre Tilsynet effektivt, at udbrede Kendskab til Prøveløsladelsesproblemerne og Samfundets Bestræbelser i det hele for at modvirke Forbrydelser ved at have nøje Kontakt med Pressen, Foreninger, Klubber (boys' clubs, dads' club, girls' clubs etc.), Skoler m. v.

Man har i Fængselsdirektoratet i Washington anstillet forskellige Undersøgelser med Materiale ogsaa fra de enkelte Sta-

ter til Klarlæggelse af Prøveløsladelsens Resultater. En Undersøgelse vedrørende 75.000 prøveløsladte fra alle Stater viste stærk Sammenhæng mellem Arbejdsløshed og Recidiv, hvilket selvfølgelig ikke er overraskende. Men Oplysningen bruges i Propagandaen for Beskæftigelsen af løsladte Fanger. Spørgsmaalet om de prøveløsladtes personlige Rettigheder efter Udløbet af Tilsynstiden, der paavirker deres Arbejds mulighed, er meget vanskeligt, idet de enkelte Staters Lovgivning varierer stærkt. Man har analyseret 100.000 Prøveløsladelsessager fra de enkelte Stater og heraf draget forskellige Slutninger med Henblik paa Løsladelsesmuligheden. Følgende skal anføres:

1. Hvide Personer bliver prøveløsladt oftere end farvede.
2. Ugifte ikke saa ofte som gifte.
3. Lovovertrædere, der blev arresteret første Gang før det 18. Aar, bliver ikke saa ofte prøveløsladt som den, der var over 22 Aar ved første Arrest.
4. Muligvis faar den enlige Forbryder oftere Prøveløsladelse end han, der er een Deltager af flere i en Forbrydelse.
5. Lang Tids Fanger bliver prøveløsladt hyppigere end kort Tids Fanger.
6. Daarlig Opførsel i Institutionen indicerer en Risiko for Prøvetiden udenfor.

Ligeledes undersøgte man, hvorledes de paagældende klarede sig. I de 3 første og den 6. Gruppe klarede de, der oftest fik Prøveløsladelse, sig bedst; for 4. Gruppe kunde intet siges, og for 5. Gruppe var det omvendt.

Det System for Fangebehandling, som saaledes er indført ved de federale Institutioner, har for mange enkelte Stater i USA været et Mønster, som de forsøgte at leve op til. Nogle Stater har dog gennem Aarene været kendt for deres Fremskridt paa Penologiens Omraade, saaledes at de i Virkeligheden først har været Forbilledet for Washington. Dette gælder f. Eks. Massachusetts og New Jersey. En af Vest-Staterne, Kalifornien, der ogsaa paa andre Omraader er kendt for sin moderne Lovgivning, har under Krigen gennemført et ganske nyt System vedrørende Bekæmpelse af Forbrydelser, herunder vedrørende

Fængselsvæsen eller Korrektionsinstituter, som de der kaldes. I det følgende fremdrages nogle særlige karakteristiske Træk fra Systemerne i New Jersey og Kalifornien.

New Jersey.

New Jersey er en lille Stat med ca. 5 Millioner Indbyggere. Belliggende ved Østkysten af USA, nær Indvandringshavnen New York, har den altid haft særlige sociale Problemer at kæmpe med. Dens Socialreform skriver sig helt fra 1918, og den har forstaaet stadig at holde Trit med Udviklingen paa det sociale Omraade, saaledes at den stedse har været anerkendt som „outstanding“ i Henseende til Løsningen af sociale Spørgsmaal. Et af disse er Fængselsvæsenet. Det er altsaa anerkendt som et socialt Problem og er i administrativ Henseende blot en Afdeling af Socialdepartementet paa samme Maade som f. Eks. Sanatorier eller Aldersrentekontorer.

Guvernøren i New Jersey udpeger 9 Personer til Medlemmer af et Nævn: the State Board of Control of Institutions and Agencies. Hvervet er ulønnet. Et Medlem afgaar hvert Aar. Dette Nævn udøver sine administrative Funktioner gennem en Commissioner (for Tiden Sanford Bates), der er udnævnt uden Tidsbegrænsning. Under ham sorterer dels Centraladministrationen (State Department of Institutions and Agencies) med Afdelinger for Bogholderi, Klassifikation, Undervisning, Prøveløsladelse, Statistik, Statsindustri o. s. v., dels Driften af Institutionerne med Afdelinger for Sindssygehospitaller, Skoler for mentalt defekte, Epileptikerhjem, Fængsler og „reformatories“, Soldaterhjem, Børnehjem o. s. v. New Jersey anvendte Klassifikationssystemet i Fængsler fra Slutningen af den første Verdenskrig, altsaa længe før Federalregeringen, og har bestandig udvidet og udbygget Systemet. En af de seneste Nydannelser er The Diagnostic Center, hvorved en Slags Præ-Klassifikation indføres. Der oprettes en Klinik med Specialister i Medicin, Psykiatri og Psykologi. Instituttet kan benyttes af enhver Ret eller et administrativt Kontor. Dommeren kan f. Eks., før Dommen afsiges over en Person, hvis Skyld er afgjort (a convicted

criminal) sende den paagældende til Instituttet i indtil 90 Dage, og efter et Studium af ham gives en Indstilling vedrørende hans Behandling, herunder navnlig om Fritagelse for Afsoning kan anbefales. Skoler og Børnehjem kan ogsaa benytte Instituttet. Det virker altsaa som en Slags Retslægeraad, men paa en langt bredere Basis, og det er oprettet som et Led i Centraladministrationens Arbejde med Rehabilitering af Delinkventer og retarderede Personer. Fordelen ved New Jersey-Systemet skal iøvrigt navnlig ligge i, at een Mand, the Commissioner, har Beføjelse til at overføre Personer fra een Institution til en anden, uden at støde paa Kompetencestridigheder hos en anden Myn- dighed. Dette gælder ikke mindst ved Spørgsmaalene om at overføre Strafafsonere til Institutioner for sindslidende. Prøve- løsladelsessystemet i New Jersey skal være et af de bedste i USA*). Paa Initiativ af the Deputy Commissioner Dr. Lovell Bixby**) er New Jersey saa sent som i 1947 blevet inddelt i 9 Løsladelsesdistrikter, hver under Ledelse af en Senior-tilsyns- førende. De mødes een Gang om Maaneden med Centralkonto- ret, og de staar alle i nøje Forbindelse med Institutionerne***). Selve Prøveløsladelsen bevilges af et Fængselsnævn efter Ind- stilling af Fængselsinspektørerne. Tilsynet er meget effektivt. Paagældendes Opholdssted til enhver Tid skal anerkendes af Tilsynet, og dettes Tilladelse er nødvendig til de fleste Dispo- sitioner: Ægteskab, Skilsmisse, Kørekort, Køb af Automobil eller andet større Køb paa Vilkaar etc. Som Regel varer Prøve- løsladelsestiden helt til Udløbet af Maksimumstiden, men i særlige fortjenstfulde Tilfælde kan endelig Løsladelse dog gives forinden. De tilsynsførende er uddannet som Socialraadgivere.

*) Saaledes Professor F. E. Haynes i »The American Prison System«. Iflg. Oplysninger fra Januar 1948 blev i Aarene 1930—35, 1936—40, 1941—46 henholdsvis 16, 13 og 11 af hver 1000 prøvelø- ladte genindsat.

**) Tidligere Assistant Director of the Bureau of Prisons and Chief of Probation and Parole section; i 5 Aar Inspektør paa den ovenfor nævnte Mønsterinstitution Chillicothe, Ohio; en Tid Medlem af the Adult Authority of the State of California.

***) Fra Januar 1948 vil en Tilsynsførende blive ansat i hver Institution for at danne Kontakt mellem de Tilsynsførende i Marken og dem, der planlægger Prøveløsladelsen. Disse Tilsynsførende gen- nemgaar en særlig Uddannelse før Ansættelsen.

De skal tillige bestaa den almindelige Prøve for Ansættelse i Statstjenesten (civil service examination). Udgiften ved Tilsyn under Prøveløsladelse regnes at være $\frac{1}{10}$ pr. Mand af Udgiften ved Fængselsophold, et Argument der altid virker tiltrækkende paa Offentligheden*). Antallet af Statsfængselsfanger er aarligt ca. 1500 i Alderen fra 16 Aar og opefter. Institutionerne arbejder med Hensyn til Behandling og Løsladelsesprincipper paa Linie med de federale Institutioner. Den almindelige Domstype er Minimum-Maksimumsdommen, men ved to „reformatories“ danner en særlig Domstype Grundlaget, idet der ikke er noget Minimum og kun et Maksimum i Henhold til Loven. Selve Dommen lyder paa Anbringelse i den paagældende Institution. Den ene af disse er Pavilloninstitutionen for 350 Kvinder i Clinton, der arbejder uden Mure og uden laasede Døre. En Række Fængselsbetjente her er „student officers“, d. v. s. Fanger, der har tjent sig op til dette Hverv. Prøveløsladelse kan i Princippet ske til enhver Tid før Udløbet af Maksimumstiden.

New Jersey har i det forløbne Aar overvejet en særlig Ordning for de „mere tvivlsomme Tilfælde“, hvorefter der skulde gives en egentlig ubestemt Dom til Indespærring, saaledes at disse Personer kunde tilbageholdes, indtil en virkelig Karakterforandring var sikret.

Kalifornien.

Fængselsvæsenet i Kalifornien blev reorganiseret i 1944. Der blev oprettet et Fængselsdirektorat (Department of Correction) med det Formaal at samle alle Rehabiliteringsbestrebelse i Staten (correctional activities), idet Betegnelsen prison og lignende Betegnelser blev afskaffet.

Director of Corrections.

En af Guvernøren udpeget Direktør er ansvarlig for Behandling og Træning af samtlige Personer i Statens Fængsler og

*) Det er nok lidt flot beregnet. I en Beretning for New Jersey af Januar 1948 oplyses, at Forskellen i samtlige Omkostninger ved at holde en Mand i en Institution og under Tilsyn ude er 650 Dollars aarlig. 3.700 prøveløsladte betyder en aarlig Besparelse paa $2\frac{1}{2}$ Million Dollars.

for Administrationen og Kontrollen med alle Statsinstitutioner for voksne Lovovertrædere (felons).

Youth Authority.

Et Nævn bestaaende af 3 Personer, the Youth Authority, er ansvarlig for Klassifikation, Pleje og Behandling af alle Personer, hvis Sager er overladt til Nævnets Afgørelse af Ungdomsdomstolene i Kalifornien eller i visse Tilfælde af de kriminelle Domstole. Nævnets Medlemmer, hvoraf een er Direktør, udnævnes af og er direkte ansvarlig overfor Guvernøren, men altsaa ikke overfor Fængselsdirektøren. Nævnet samarbejder paa lige Fod med de Afdelinger, der behandler Sager om voksne Lovovertrædere. Samtlige Funktionærer i the Youth Authority skal bestaa den særlige Prøve for Tjenestemænd.

Adult Authority.

Et andet Nævn, the Adult Authority, ligeledes bestaaende af 3 Personer, udnævnt af Guvernøren med Samtykke af Senatet for fire Aar, har visse særlige Opgaver vedrørende dømte voksne mandlige Fanger. Et Medlem skal være Jurist, et skal have praktisk Erfaring i at behandle voksne Fanger og et Medlem skal være Sociolog. Nævnet er et quasi-judicielt Organ. Dets Opgaver er følgende:

- 1) At føre Tilsyn med en diagnostisk Klinik.
- 2) At tilrettelægge Behandlingsprogram ved Institutionerne, klassificere Fangerne og afgøre, i hvilke Institutioner de skal opholde sig.
- 3) At afgøre Strafarterne: Institutionstype, Erhvervelse og Fortabelse af Privilegier o. s. v.
- 4) At fastsætte Tiden for Ophold i Fængslet.
- 5) At afgøre Prøveløsladelsesspørgsmaalet.
- 6) At fastlægge Retningslinier for Tilsyn med prøveløsladte.
- 7) At afgøre Spørgsmaal om Generhvervelse af borgerlige Rettigheder.
- 8) At give Indstillinger vedrørende egentlig Benaadning.

9) At være Medlemmer af det af 11 Personer bestaaende Nævn, der kaldes Board of Corrections*).

Nævnet arbejder efter lignende Principper som det federale Fængselsvæsen, men efter et endnu mere individualiseret System. Enhver voksen mandlig Fange i Staten anbringes først 60 Dage i Modtagelses-Klinikken, the Guidance Center. For- maalet med dette Ophold svarer til Karantæneopholdet i de federale Institutioner. Fangen undersøges af en tilsvarende Kreds af Specialister og er fra Modtagelsen her til den endelige Løsladelse under nøje Opsigt. Kaliforniens Domstole fastsætter ikke nogen Tidstermin for Fængselsopholdet. Det statueres, hvilken Forbrydelse den paagældende har begaaet, Loven har en Bestemmelse om Straffetid, og Nævnet skal derefter afgøre, hvor lang Tid den paagældende skal tilbringe i Institutionen, og hvor lang Tid under Tilsyn udenfor Institutionen, dog skal Fangen mindst være 6 Maaneder i Institutionen. Tilsynet i Prøveløsladelsestiden er strengt og effektivt. Det afvikles etape- vis. Fangens borgerlige Rettigheder suspenderes, indtil hele Straffetiden er udløbet, men Nævnet har Myndighed til at gen- give den paagældende de borgerlige Rettigheder eller enkelte af disse, naar det mener, dette vil være et nyttigt Led i Fangens Rehabilitering. Nævnet gaar stærkt ind for Samarbejde og Forstaaelse med Embedsmænd, der beskæftiger sig med Fan- gernes Sager paa andre Stadier. Dommere, Anklagere og lig- nende interesserede Embedsmænd inviteres jævnlig til at over- være Nævnets Møder, og fælles Spørgsmaal af Interesse i Penologi og Kriminologi tages op til Drøftelse.

Board of Trustees, California Institution for Women,
har samme Opgaver for Kvindefanger som Adult Authority for mandlige Fanger.

State Board of Prison Directors.

Dette Nævn bestaaende af 5 Lægmænd havde før den nye Lov visse administrative Opgaver f. Eks. vedrørende Udnæv-

*) Se nedenfor p. 155.

nelser af Fængselsinspektører. Under den nye Lov er Nævnet alene Raadgiver for Fængselsdirektøren. Det er formentlig en politisk Reminiscens, der kan have Betydning i Bevillings-spørgsmaal som en Slags Rigsdagsudvalg. Efter dets Rapport, der indsendes hvert andet Aar til Guvernøren, Lovgivningsmagten og Fængselsdirektøren, synes Nævnet at være nøje inde i Fængselsadministrationen i Staten og henleder navnlig Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa tiltrængte Reforme.

Board of Corrections.

Dette Nævn samler eller koordinerer de ovenfor omtalte 5 sideordnede Organer og bestaar af 11 Medlemmer med Fængselsdirektøren som Formand. Det holder Møde hver 6. Uge og fastlægger den Fremgangsmaade, der skal følges i Statens Rehabiliteringsarbejde i det hele. Det er ved Lov fastslaaet, at Nævnet skal foranledige et Studium iværksat af hele Problemet vedrørende Forbrydelser med særligt Henblik paa Forholdene i Kalifornien, herunder indbefattet Aarsagerne til Forbrydelser, mulige Metoder til Forebyggelse, Opdagelse og Forfølgning og hele Emnet Penologi, og at Rapporter vedrørende Resultaterne skal tilstilles Guvernøren og Lovgivningsmagten.

Chino.

I Chino i Kalifornien fik jeg Lejlighed til at bese en af de fineste Institutioner i USA. Den er for voksne Mænd, for hvem Rehabilitering synes mulig. Den arbejder med Minimums-sikkerhed, og er en ganske aaben Anstalt med adskillige Tusind Acres frugtbart Agerland. Ingen Funktionær er bevæbnet, og Vagttaarnene er ikke bemandede. Ved Ankomsten fra Modtagelsescentret holdes Fangerne en kort Tid i en Enhed med „medium security“, den eneste Bygning, der er aflaaet; hvis Undersøgelsen er tilfredsstillende, avancerer de til „Æresklassifikation“. Al egentlig Skoleundervisning foregaar i Samarbejde med Distriktets øvrige Skolevæsen, og adskillige Fanger modtager hvert Aar Eksamensbeviser ligesom Eleverne uden for Institutionen. Anbringelse i Chino er et Privilegium, der kun

indrømmes een Gang i en Fanges Liv. Undvigelser forekommer praktisk taget aldrig. Brydes Prøveløsladelsesvilkaar, er ogsaa enhver Mulighed for at komme tilbage til Chino forbrudt.

II. Forebyggelse af Kriminalitet, i Særdeleshed Ungdomskriminalitet i USA

Fængselsvæsenets Led i Arbejdet.

Efter amerikansk Opfattelse er Fængslets Maal ikke blot at „straffe“, men ogsaa at forbedre, ikke blot at holde tilbage, men ogsaa at genoprette; Mænd sendes i Fængsel som Straf, ikke for at opnaa Straf. Den Beskyttelse, Samfundet opnaar ved at sende Lovovertrædere i Fængsel, vilde være kortvarig, hvis der ikke var nogen Chance for, at i det mindste Størstedelen af Fangerne vilde vende tilbage mindre farlige, end da de blev sendt til Fængslet. Fængslets øjeblikkelige Formaal er at berøve Manden Friheden, men dets endelige Formaal er Samfundets Beskyttelse, der opnaas bedst ved at gøre Manden egnet til at være en nyttig Borger i Samfundet. Ved den Behandling, Fangen underkastes i Fængslet, søges Aarsagerne til hans Lovovertrædelse klarlagt. Fængslets Søgelys er rettet baade bagud mod Fangens Fortid og hans tidligere Plads i Samfundet og fremefter mod hans Fremtid og kommende Plads i Samfundet. Fængslet er blevet et Led i det almindelige Arbejde for Bekæmpelsen af Kriminaliteten.

Federalregeringens Stilling.

I Arbejdet med at bekæmpe Kriminaliteten støder USA ligesom paa andre Omraader paa Problemet vedrørende Staternes Suverænitet. Den første Opgave har derfor været et vidt spredt Propagandaarbejde for at faa Borgerne til at forstå, at Forbrydelser maa bekæmpes „nation-wide“, og ikke alene indenfor Staterne. Federalregeringen har ogsaa inddraget flere og flere Forhold til Regulering ved dens Love og dens Myndigheder, ikke mindst indenfor Socialvæsen og Skolevæsen, har

stillet sin Erfaring og Viden til Raadighed for lokale Myndigheder og har oprettet Institutioner for dem, der er handicappede, og som derfor let vilde falde for Fristelsen til at begaa Lovovertrædelser for at klare sig.

The Federale Juvenile Delinquency Act of 1938 er den første federale Lov vedrørende Ungdomskriminaliteten. Den Lovovertræder, der er 17 Aar eller yngre, kan vælge at give Afkald paa Nævningedomstol og vil da som oftest blive tiltalt for at have udvist saadan Opførsel, at den maa karakteriseres som Ungdomskriminalitet; han vil ikke blive tiltalt for en bestemt Forbrydelse. Hvis det drejer sig om Dødsstraf eller Sager om Fængsel paa Livstid, vil dog sædvanlig Tiltale blive rejst. Dommeren afgør alene, om der hos den unge findes forbryderiske Tendenser (juvenile delinquent). Hvis det er Tilfældet, og Fritagelse for Straf mod Tilsyn (probation) ikke er ønskeligt, er der kun een Mulighed tilbage: Anbringelse i en Institution efter Justitsministerens Bestemmelse, enten for et bestemt Aaremaal eller saalænge, den unge er umyndig, men aldrig ud over den Tid, han kunde være blevet idømt, hvis han var fundet skyldig i den konkrete Forbrydelse. Der eksisterer et vist Samarbejde med Staternes Institutioner, men iøvrigt foregaar Klassifikationen baade i Henseende til Institutioner og Personer efter de for de voksne federale Fanger gældende Regler.

Stigning i Kriminaliteten.

Ifølge Oplysninger fra F. B. I. har Kriminaliteten i USA været stigende efter Krigen og ikke mindst indenfor Ungdomskriminaliteten og de alvorligere Forbrydelser.

I de første 9 Maaneder af 1946 steg Kriminaliteten med 8,1 %. Antallet af Røverier var 19,2 %, Mord 15,3 % og Indbrud 11,3 % over de tilsvarende Tal for samme Periode i 1945. 21 Aars Alderen var dominerende ved Arrestationer baade af Mænd og Kvinder; for Aldersgruppen for Mænd fra 18 til 20 Aar var der en Stigning paa 21,5 % og 69,7 % i Aldersgruppen 21 til 24 Aar. Ca. 500.000 Fingeraftryk blev taget af Arrestanter. Heraf var 17 % under 21 Aar. Denne Gruppe udgjorde 51,1 %

af alle Automobiltyverier, 42 % af Indbrudene, 25,8 % af Voldtægtstilfældene og 28,4 % af Røverierne*). For Kvindernes Vedkommende var der overalt dette Aar en bemærkelsesværdig Nedgang. Disse Tal synes tilstrækkelige til at overbevise om, hvilket alvorligt Problem det amerikanske Samfund her staar overfor. Tal er jo taalmodige og kan behandles paa mange Maader, men det Regnestykke, F. B. I. har opstillet, er ganske interessant: 100 Millioner Amerikanere kan i deres Levetid forvente at blive Offer for en Forbrydelse. Amerika kan i et Aar komme til at betale mere for Lovovertræderne, end alle Opdragsforanstaltninger koster. I Løbet af næste Generation vil der blive myrdet flere Amerikanere, end der faldt i den anden Verdenskrig. Hvert 22. Sekund begaas „a major crime“ i USA.

Aarsager til Forbrydelse.

Det siger sig selv, at det er lettere at forhindre begyndende Kriminalitet end at reformere de hærdede Lovovertrædere, og det vigtigste i Bekæmpelsen af Kriminaliteten er derfor det Arbejde, der er rettet mod de unge, baade aktuelle og potentielle Lovovertrædere. I saa Henseende har Myndighederne og ikke mindst F. B. I. anstillet store Undersøgelser til Klarlæggelse af Forbrydernes Aarsager. Den væsentligste Aarsag antages at ligge i Forholdene i Hjemmet. Fattigdom spiller en stor Rolle, men ironisk nok siges den forbedrede økonomiske Situation i USA ogsaa at have haft sin Del af Skylden. I de seneste Aar har mange unge haft Indtægter, der oversteg deres Fædres Indtægt før Krigen. Hjemmet har aldrig haft Tid til at belære de unge om Økonomi, og de er blevet et let Bytte for billigt Restaurationsliv, og hvad deraf følger. Filmens Betydning maa ikke glemmes. Amerikanske Film af den farlige Art forherliger Forbryderen og latterliggør Politi og Domstol. En anden Fare ligger i Kampagner mod Mindretalsgrupper, Racefølgelser o. l.

*) Til Sammenligning tjener ifølge F. B. I.s Oplysning om England, at Antallet af Forbrydelser i London i 1945 oversteg 1944 med 24,2 % og 1938 med 35,3 %, og at Ungdomskriminaliteten ogsaa der syntes i stærk Stigen. 52,7 % af Arresterter i London i 1945 var under 21 Aar.

Idet man ophidser Befolkningen til Aktion mod disse Mindretal, tolererer man navnlig fra unge Personer Handlinger, som ellers er Krænkelser af de bestaaende Love. Andre Aarsager maa søges i Defekter hos Børnet, manglende Opdragelse og Fritidsbeskæftigelse, Personalemangel hos de Organer, der beskæftiger sig med Børns Forhold, svigtende Politi, daarlige Boligforhold, daarlige Eksempler hos indflydelsesrige Personer, manglende Religion, manglende Respekt for Overholdelse af Loven i det hele i Forbindelse med for langsom Iværksættelse af Undersøgelse og Afsløring af Forbrydelser, svigtende Kontrol med Salg af Alkohol; en udtømmende Angivelse er, som vi alle ved, umulig.

Men efter at Aarsagen til Kriminalitet er søgt udforsket, bliver det næste Spørgsmaal, hvilke Foranstaltninger der kan bidrage til at forhindre, at Forbrydelser bliver begaaet.

F. B. I. gaar først og fremmest ind for, at Hjemmene maa gøres bedre. Gennem Tale og Skrift søger man at vække Samfundets Interesse herfor. Foreldrene maa forstaa deres Ansvar over for Børnene, men det lokale Samfund maa ogsaa forstaa sit Ansvar ved at støtte Forældrenes Arbejde, det være sig gennem anstændige Lønninger til Lærere og andre Opdragere, saaledes at de rette Folk søger dette Arbejde, eller ved Støtte til Fritidshjem, Klubber, Biblioteker m. v. Etablering af det rette Samarbejde mellem Skolen, sociale Myndigheder, Kirken, Radioen, Pressen o. s. v. er et væsentligt Programpunkt, medens det er noget omstridt, hvilken Rolle Politiet som Organisation bør spille i dette rent præventive Arbejde. At Politimænd enkeltvis som andre Borgere har Pligt til i videst muligt Omfang at støtte Samfundets Bestræbelser i saa Henseende er klart. F. B. I. har nylig*) redegjort for, hvorledes en Række amerikanske Byer har grebet Problemet an. I en By er en særlig Ungdomshjælp oprettet. Først søgte man at faa Forældre til at indberette deres Børns antisociale Handlinger. Tre mandlige og tre kvindelige Politibetjente under Ledelse af en overordnet Politimand

*) Report of the I. A. C. P. Committee on Juvenile Delinquency and Crime Prevention, Mexico, Sept. 1946.

begyndte Arbejdet. Personalet blev kort efter forøget til 41. Man overvaager alle udendørs Adspredelser, og man er traadt i Forbindelse med Ungdomsdomstolen. En Afdeling vedrørende Eftersøgning af forsvundne ledes af en kvindelig Betjent; to kvindelige Betjente behandler alle Psykopatsager. En kvindelig Betjent fører Tilsyn med Danserrestaurationer. I Tilfælde af Trafikovertrædelser bliver den unge sendt til „Trafikskole“ en Aften ugentlig. Her har Politiet altsaa paataget sig et blandet socialt og politimæssigt Arbejde. I en anden By kalder Dommeren i Byen Forældrene op til en „Delinquent Parents Court“, hvor Sagen nøje forklares dem af Dommeren, og Forældrene faar eventuelt en alvorlig Formaning. Nogle Steder samarbejder Politiet med et frivilligt Drengepoliti, der organiseres og oplæres af Politiet.

Staterne New Jersey og Kalifornien udmærker sig ogsaa paa dette Omraade. I New Jersey har man fra 1945 oprettet et særligt Kontor med det Formaal alene at beskæftige sig med Forebyggelse af Forbrydelser. Det arbejder efter et Program med følgende fem Punkter:

1. Fremme af fælles Anstrengelser for at tilskynde Borgerne til at deltage i „youth service activities“ af enhver Art.
2. Raadgivende for enhver Organisation, der ønsker at formulere og iværksætte et Program til Bekæmpelse af Kriminaliteten.
3. Iværksættelse af Studier vedrørende Ungdommens Problemer og Metoder til at løse dem.
4. Udvikling og Forbedring af Programmer for at forhindre og kontrollere Ungdomskriminaliteten.
5. Indsamling af Rapporter og andet Materiale vedrørende Ungdomsproblemer m. v.*).

Man kan sige, at dette kun er en Gengivelse med andre Ord af de ovenfor omtalte Bestræbelser. Det er selvfølgelig rigtigt, men det anføres for at vise, hvor systematisk og

*) I Forbindelse hermed har man udarbejdet Oversigter og Kort, udvisende under hvilke Forhold og paa hvilke Steder Kriminaliteten er mest fremtrædende.

konsekvent man inden for den enkelte Stat gaar til Værks i disse Sager.

Kaliforniens Youth Authority. Ovenfor under Omtalen af Fængselsystemet i Kalifornien nævnte jeg kort The Youth Authority. I Krigsaarene udgjorde Aldersgruppen 15—21 Åar kun 13 % af Kaliforniens Befolkning, men den deltog med over 40 % i alvorlige Forbrydelser. Mere end 50.000 Børn blev arresteret, og 22.000 blev fremstillet for Børnedomstolene i Løbet af eet Aar. Fra 1941 indførtes dette særlige Fængselsnævn. Dets Competence strækker sig til alle Personer under 21 Aar, som er fundet skyldig i en Lovovertrædelse, og som efter Rettens Mening tiltrænger en Behandling af en saadan Art, at den ikke kan gives af de lokale Myndigheder. Forbilledet for denne Lov er en Modellov, der er blevet udarbejdet af Federalregeringen; den kaliforniske Ordning gaar for saa vidt videre, som ikke alene Ordret „prison“, men ogsaa „correction“ blev afskaffet, fordi man ønskede at pointere, at Formaalet, som det ogsaa fremgaar af Lovens Bestemmelser, ligesaavel var Prævention som Korrektion. Et særligt Departement, Division of Field Services, beskæftiger sig med Forebyggelse af Kriminalitet, Tilsyn med dem, der er betinget fritaget for Straf eller Ophold i en af Institutionerne (probation), og Tilsyn med prøveløsladte (parole). Omend hver af disse Afdelinger arbejder særskilt i Marken, bestaar der dog det snævraste Samarbejde mellem dem indbyrdes og mellem dem og Skoler, Retter, Politi, Presse m. fl. De Tilsynsførende er uddannet som Socialraadgivere.

Departementet, der beskæftiger sig med Træning og Behandling, har i de senere Aar samarbejdet med de Myndigheder, der har med Skovbrug at gøre. En Række Skovlejr med 70 til 100 unge Mennesker i Alderen 16 til 21 Aar er blevet etableret. De unge lærer det i USA saa nyttige at bekæmpe Skovbrande, endvidere at bekæmpe Sygdomme i Træer, rense og vedligeholde Skove, bygge Lejr o. s. v. Samtidig er naturligtvis et alsidigt Undervisningsprogram indført i hver Lejr. Hver Dreng tjener hos Skovdepartementet 3 \$ pr. Dag, 50 Cents faar han selv, og 2½ \$ gaar til Vedligeholdelse af Lejren. I en anden Institution

— the Preston School of Industry for Drengene fra 15 til 21 Aar — uddannes Eleverne i mere end 25 forskellige Fag og Haandværk. Drengene, der forlader Skolen, faar et Bevis for deres Uddannelse. Det kan bruges i en offentlig Institution ude i det fri som Grundlag for Eksamen*) eller Svendebrev. I de fleste Institutioner er Minimumsopholdstiden 1 Aar.

Iøvrigt arbejder Youth Authority efter lignende Behandlingsprincipper som de federale Institutioner. Der lægges overordentlig stor Vægt paa den tidlige Klassifikation, og de Rapporter, der udarbejdes af de tilsynsførende, navnlig probation officers, sendes ofte senere videre til Fængselsinstitutionerne for at fuldstændiggøre Billedet af Fangen.

Departementet, der beskæftiger sig med Forebyggelse af Forbrydelser, udsender talrige Publikationer om dets Arbejde, Maal og Midler. Ord som „Youth service“, „Youth guidance“, „Youth welfare“, „Coordination“ gaar igen og igen. Man kræver, at alle, der som Profession beskæftiger sig med Ungdommen, grundigt skal studere dens Liv, før de faar Adgang til dette særligt betroede Arbejde. Hvilke unge gaar i Biografen? I Biblioteker? Hvor mange Drengene og Piger? Hvem søger Fritidsbeskæftigelser, der er etableret under Tilsyn? Hvem skulker? Hvem skifter Forlystelsessteder? Hvorledes stiller det sig i disse Henseender med de yngste Lovovertrædere? Er de fra særlige Distrikter? Og mange andre Spørgsmaal af lignende Art søges klarlagt og offentliggjort af Youth Authority.

Konferencen i Washington November 1946.

Paa Initiativ af den amerikanske Justitsminister afholdtes i November 1946 en Konference i Washington til Drøftelse af Spørgsmaalet om Forebyggelse af og Kontrol med Ungdomskriminaliteten. Der deltog over 800 Repræsentanter fra andre federale Myndigheder, Statsmyndigheder, kommunale Myndigheder og private Institutioner.

Noget for os synderligt nyt synes ikke at være kommet frem

*) Efter Amerikanernes creditsystem skal den, der indstiller sig til Eksamen, forinden have en »credit« paa et vist Antal Points.

ved Konferencen, men den giver alligevel et Indtryk af, hvor stærkt Myndighederne føler deres Ansvar, og hvor konsekvent man søger at bekæmpe Ondet. Man undersøgte navnlig følgende Sider af Problemet:

Det lokale Samfunds Ansvar (Kommunen, Sognet),
 Behandlingen i Institutioner for unge Lovovertrædere,
 Lovgivning vedrørende unge, Børnedomstole m. v.,
 Politiets Arbejde med Ungdomskriminalitet,
 Fritidsbeskæftigelse m. v., herunder Radio, Film og Presse,
 Boligforhold,
 Hver enkelt Borgers Ansvar og den unges eget Ansvar,
 Sundhedsspørgsmaal,
 Socialraadgivning,
 Kirkernes, Skolernes, Lærernes Ansvar,
 Hjemmets Ansvar.

Under Konferencen blev et Arbejdsudvalg udpeget med det Formaal at fortsætte Studierne efter Konferencens Ophør.

Afsluttende Bemærkninger.

Det har alene været min Hensigt at give en objektiv Beskrivelse af de amerikanske Bestræbelser for at forebygge Kriminalitet, af amerikanske Fængselstanker og de bedste Fængselsinstitutioner, saaledes som jeg har mødt dem. De givne Oplysninger er ikke bygget paa teoretiske Betragtninger fra Tekstbøger eller videnskabelige Værker, men næsten udelukkende paa officielle Beretninger og Rapporter samt paa Samtaler med Embedsmænd i Centraladministrationen og i Fængslerne.

Det har ikke været min Mening at give det Indtryk, at Fler-tallet af amerikanske Fængsler ser ud som de federale Mønsterinstitutioner. Amerika er Modsætningernes Land, ogsaa med Hensyn til Fængsler. Jeg har ikke fundet det af Interesse at studere de Forhold, Amerikanerne selv fordømmer, omend man med dette charmerende Folks sædvanlige Gæstfrihed og Aabenhed tilbød mig at se det hele. De Embedsmænd, jeg mødte, gik

ubetinget ind for deres Institutioner; saalænge i hvert Fald, som man ikke kunde byde dem noget bedre, og Europa har ikke gjort det. Lad mig igen citere Sanford Bates: „We in America have no assurance that our penal policies and practises are superior to those of the rest of the world. There is still a sharp clash of ideas as to whether or not our reformatory system is superior to the one which has for its purpose the strict infliction of penalties as the core of its philosophy. However, based upon our standards, the rest of the world has much progress to make“*). I en Brevveksling mellem Sanford Bates og Ernest Delaquis om fremtidige internationale Fængselsreformer gaar denne sidste ind for individuel Behandling med crimino-biologiske Undersøgelser og Observationsafdelinger, progressivt Behandlingsystem med eventuel Overførelse til andre Institutioner, ubestemt Straffedom m. v., som USA i vidt Omfang har gennemført det. Syd-Amerika har oprettet Fængselslejr og forsøgt at realisere andre Ideer, hentet i USA; Sveriges nye System er sikkert ikke blevet til uden et Studium af amerikanske Forhold; James V. Bennett har arbejdet med Rekonstruktionen af Tysklands Fængsler; en Amerikaner arbejder under General Mac Arthur med Genoprettelsen af Japans Fængselssystem. Talrige Penologer fra Alverdens Lande har efter Krigen studeret amerikanske Fængselsforhold, herunder Forebyggelse af Kriminalitet, og at United Nations' Arbejde vil komme til at ligge paa denne Linie er formentlig givet.

Forskellen mellem danske og amerikanske Synspunkter med Hensyn til Fangebehandlingen vil efter det foregaaende formentlig være iøjnefaldende. Men det har ikke været min Mening at foreslaa, at det hele amerikanske System skulde sluges raat og uden videre overføres til Danmark. Ligesom Love bør rette sig efter det Samfund, for hvilket de er bestemt, saaledes bør ogsaa Institutionerne, herunder Fængslerne, være afpassede for det paagældende Samfund. Men det er sundt at se paa andre Lande. Og saa kan man bagefter vurdere og afveje, livad man

*) »One World in Penal Affairs«, Sept. 1947.

kan bruge heraf, — og at vi har Brug for noget nyt, turde der vel være almindelig Enighed om.

I 1944, da Danmark var afskaaret fra Forbindelse med de fleste Lande, holdt daværende Vicefængselsinspektør A. Worm i „Dansk kriminologisk Selskab“ et Foredrag om „Almindelig Strafs Virkemidler“. (Nordisk Tidsskrift for Strafferet 1944 pag. 183 ff). Det er interessant at konstatere, at en Række af de Indvendinger, nævnte Forfatter fremsatte mod det herskende Fængselssystem i Danmark, allerede før 1944 var taget til Følge i USA, som havde iværksat et System, der næsten kan siges at dække de Idealer, Worm opstiller: f. Eks. Modtagelsesafdelingen, en egentlig individuel Behandling af Fangen, særlig uddannet Personel, Fængslets Arbejde anerkendt som Led i det videre Spørgsmaal om Kriminalitetens Bekæmpelse, effektivt Tilsyn efter Løsladelse, aabne Anstalter, socialt Raadgivningsarbejde i og udenfor Fængslet.

Maaske er vi saa lykkelige, at vi ikke har saa mange unge Lovovertrædere som USA; heraf følger imidlertid, at vort Fængselsarbejde heller ikke kan give saa gode og opmuntrende statistiske Resultater. Men derfor kan vi godt forsøge at gøre et bedre Arbejde med det Materiale, vi har.

Vi har gjort os til en Slags Specialister i Særforanstaltninger for en lille Gruppe Lovovertrædere, nemlig Psykopaterne, men den store Gruppe er der ikke gjort noget for. Som Worm udtrykker det: den er blevet „ladt tilbage“ i det gamle System.

Det er Amerikanernes Fortjeneste, at de forlængst har taget denne Gruppe med i Reformarbejdet, og Spørgsmaalet er, om ikke Tiden er inde nu for os til at gøre det samme.